

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστῶμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἁριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδῆποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Αὐγούστου 1927

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 39

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

Ἡ μικρὴ στὴν ἀρχὴ πῆγε νὰ θυμώσει καὶ νὰ μὴν ἀπαντήσῃ. Μὰ δὲν ἀντιστεκόταν κανεὶς εὐκολα στὴ χάρη τῆς γλυκειᾶς Ἀφρικανούλας.

— Ναί, ἀπάντησε, σ' ἐγνώρισα ἐγὼ πολὺ καλά. Σὺ δὲν ἦρθες μαζί με ἄλλους κυρίους στὸ σπίτι τῆς μαμμᾶς μου, τὴν ἡμέρα ποὺ ἔκλεψαν τὸ κουτὶ τοῦ ἀδελφοῦ μου;

Ἡ ἐξήγηση αὐτῇ θύμισε στὴν Ἰσλὲ τὴν τρομερὴν μέρα τοῦ πράσινου διαμαντισοῦ, τὴν ἐπίσκεψή της στὸ σπίτι τῆς πλύστρας, τὴν ἀγωνία τοῦ αὐτοκινήτου κι' ὅλες τὶς ἄλλες ἀπογοητεύσεις.

Ἡ γνωριμία ἔγινε μὲ πολλὴ εὐκολία. Ἡ κόρη τῆς πλύστρας εἶπε στὴν Ἰσλὲ ὅτι ἦταν πολὺ κακοὶ οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ποὺ μπερδεύαν στὸ σπίτι τους καὶ τοὺς πῆραν τὰ παιγνίδια τους, καὶ προσπάντων τὸ γυαλένιο βῶλο τῆς Ριρῆς.

— Ἐνας βῶλος ποὺ εἶχε μιὰ μισηνὴ δραχμὴ, ἀγαπητὴ μου!

Μὰ τὸ καλὸ κοριτσάκι πρόσθεσε ὅτι εἶχε ξεχάσει πιά αὐτὴ τὴ λύπη του κι' ὅτι ἔδωκε μὲ πολλὴ χαρὰ ὅτι ἦταν γερὸ τὸ ἀραπάκι, ποὺ εἶχε πηδήσῃ ἀπὸ τὸ μπαλκόνι στ' αὐτοκίνητο.

— Καὶ πῶς ἐσύ παίζεις ἐδῶ, τόσο μακριὰ ἀπὸ τὸ σπίτι σου; ρώτησε ἡ Ἰσλὲ τὴ Μαγδαληνῇ, τὴν κόρη τῆς πλύστρας.

Ἡ μαμμὰ πῆγε σήμερα γιὰ μεροδούλι, ἀπάντησε τὸ κοριτσάκι, καὶ μᾶς ἔφρισε δῶ νὰ μᾶς προσέχει μιὰ γειτόνισσα. Τὸ βράδυ θὰ γυρίσει νὰ μᾶς πάρει.

Στὸ μεταξὺ αὐτό, τὰ παιδιὰ χωρίστηκαν σὲ δύο παρέες, γιὰ νὰ παίξουν τὸν «καλόγερο».

Τὸ μεγαλύτερο ἐξηγοῦσε στὸ Μοκοκό τὸ μηχανισμό τοῦ παιγνιδιοῦ. Ἐπρεπε νὰ ρίξῃ τὴν ἀμάδα του στὰ διάφορα τετράγωνα, ὥστε νὰ φτάσῃ στὸν «οὐρανό», περπατώντας μὲ τὸ κουτσό, χωρὶς νὰ πατᾷ τὸ πόδι του στὰ χωρίσματα.

Ὁ μικρὸς πρίγκιπας μπερδεύτηκε ἀμέσως στὸ νόημα κι' ἄρχισε νὰ παίζει πρῶτος. Ὑστερὰ ἔπαιξε ἐν' ἄλλο ἀγόρι καὶ τέλος ἦρθε ἡ σειρά τῆς Μαγδαληνῆς. Μὰ αὐτὴ, πρὶν παίξῃ, ἐδήλωσε στὰ παιδιὰ ὅτι θάπαιζε μὲ τὴ δική της ἀμάδα.

— Ὅχι, φώναξαν τὰ παιδιὰ, αὐτὸ

δὲν εἶναι σωστό! Ὅλοι μὲ μιὰ ἀμάδα! Μὰ ἡ Μαγδαληνούλα ἦταν ἀγύρι-στο κεφαλάκι καὶ εἶπε:

— Ἡ θὰ παίξω μὲ τὴν ἀμάδα μου, ἢ θὰ φύγω!

Μπροστὰ σ' αὐτὸ τὸ τελεσίγραφο, ποὺ ἀπειλοῦσε νὰ χαλάσῃ ὅλο τὸ παιγνίδι, τὰλλα παιδιὰ ὑποχώρησαν καὶ ἡ Μαγδαληνῇ ἔδωκε θριαμβευτικὰ ἀπὸ τὴν τσέπη της ἕνα χαρτονένιο κουτί, ποὺ ὅλοι τὸ κοίταζαν περιέργως.

Καμαρωτὴ γι' αὐτὴ τὴν ἐπιτυχία της, ἡ μικρὴ ἀνοίξε τὸ κουτὶ κι' ἔδωκε ἕνα ὠραῖο πετράδι, ποὺ ἔλαμψε στὸν ἥλιο. Σιγὰ-σιγὰ, τὸ πέταξε μέσα στὰ τετράγωνα τοῦ καλόγερου κι' ἐτοιμάστηκε νὰ πηδήσῃ μέσα.

Τότε ἀκούστηκε κάτι σὰν οὐρλιασμα θηρίου...

Ἦταν ὁ Μοκοκό! Γιατί, βλέποντας αὐτὴ τὴν ἀμάδα, εἶχε ἀναγνωρίσει, — τί!... — Τὸ πράσινο διαμάντι, τὸ διαμάντι ποὺ ἄξιζε ἕνα ἑκατομύριο!... Ὁ μικρὸς πρίγκιπας δὲν ἔχασε στιγμή. Ἐσπρωξε μονομιάς τὰ παιδιὰ ποὺ τοῦφραζαν τὸ δρόμο, πῆδησε μέσα στὸν «καλόγερο», ἄρπαξε τὸ πολυτίμο πετράδι καὶ τὸ ἔβαλε στὰ πόδια φωνάζοντας:

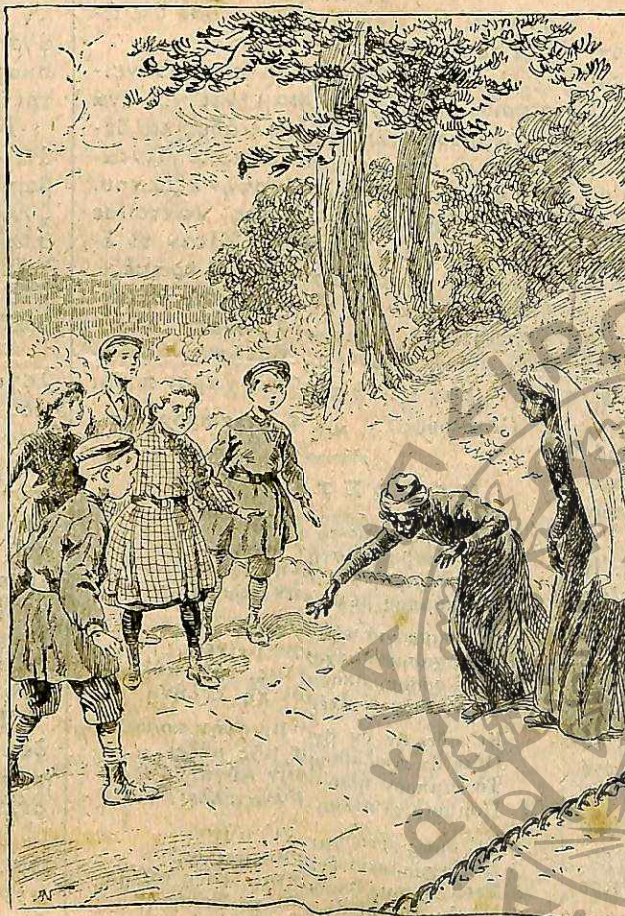
— Δικό μου!... Δικό μου πράσινο διαμάντι!

Ἡ Ἰσλὲ, φυσικά, τὸν πῆρε κι' αὐτὴ ἀπὸ πίσω καὶ, πρὶν χαλά-καλὰ τοὺς νοιώσουν τὰ παιδιὰ, οἱ δύο μικροὶ μᾶς φίλοι ἔτρεχαν μακριὰ πιά στὴ δειντροστοιχία.

Ἡ Μαγδαληνῇ, μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια, ἔβαλε τὶς φωνές:

— Κλέφτες! Κλέφτες τ' ἀραπάκια! Πιάστε τους!

Δυὸ τρία παιδιὰ βάλθηκαν νὰ κυνηγήσουν τοὺς κλέφτες, μὰ γρήγορα σταμάτησαν, γιὰτὶ εἶδαν πῶς δὲν τὰ κατάφεραν. Τότε ἐπίασαν τὸ φύλακα τοῦ

« Δικό μου πράσινο διαμάντι! » (Σελ. 341, στ. γ')

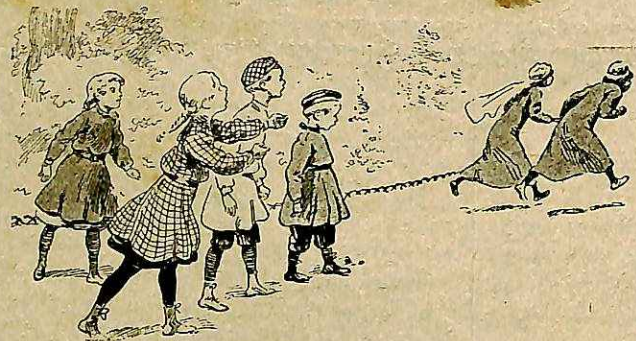
κήπου κι' έκαμαν τὰ παράπονά τους. Έκεινος άκουσε σοβαρά τὰ λόγια τῆς Μαγδαληνῆς πού έκλαιγε καί τῆς έδωσε ένα φιλικό μπαταόκι στό μάγουλο.

— Αυτό είναι' σοβαρότατο, μικρούλα μου, τῆς εἶπε. "Αν τὸν πιάσω τὸν άραπάκο, θά τὸν χώσω στή φυλακή, έχεις τὸ λόγο μου. Στάσου όμως νά σοῦ δώσω ἐγὼ ἕναν ὠραίο βῶλο, πού βρήκα χτές βράδυ.

Έψαξε στήν τσέπη τοῦ χιτωνίου του κι' ἔβγαλε ἕνα γυαλένιο μπαλάκι μὲ χρωματιστὴ νερό.

Τὸ δῶρο αὐτοῦ παρηγόρησε ἀμέσως τὴ μικρούλα.

— Είναι πιδ ὁμορφος ἀπ' τὸν ἄλλο, εἶπε. Αὐτὸς εἶναι στρογγυλός, ἐνῶ ὁ ἄλλος δὲν κυλούσε τόσο καλά!

«Κλέπτες τάρπακια! πιάστε τους!» (Σελ. 341, στ. γ'.)

Πῶς νὰ περιγράψει κανεὶς τὴ συγκίνηση, τὴ χαρά, τὴν τρέλλα τῶν παλιότων, ὅταν ὁ Μοκοκό κι' ἡ Ίολὲ ὁρμησαν λαχανιασμένοι στὴ «Διάνα» φωνάζοντας:

— Νά τὸ πράσινο διαμάντι! Δικό μας πράσινο διαμάντι!

Ἡ κυρά-Γρίπω, ὁ Αὐγουστος κι' ὁ Ἡρακλῆς πού τᾶκουσαν, νόμισαν ὅτι τὰ παιδιά εἶχαν τρελλαθεῖ.

Όταν όμως ὁ Μοκοκό άνοιξε τὴ σφιγμένη του παλάμη κι' ἄφισε ἀπάνω στό τραπέζι τὸ πολύτιμο πετράδι, ἔπρεπε πιά νά πιστέψουν.

Δὲν ἦταν ψέμματα· τὸ περίφημο πράσινο διαμάντι, τὸ διαμάντι τοῦ ἑκατομμυρίου ἦταν τώρα στὰ χέρια τῶν παιδιῶν.

Ἡ τύχη εἶχε βάλει τὸ χέρι τῆς. Ἡ τύχη εἶχε κατορθώσει ὅ,τι δὲν εἶχε κατορθώσει ὅλη ἡ σοφία κι' ἡ ἐξυπνάδα τῶν παλιότων. Μήπως ἡ τύχη δὲν ἔχει λύσει τὰ δυσκολότερα προβλήματα καί δὲν ἔχει δηγγήσει στὶς πιδ θαυμάσιες ἐφευρέσεις; Ποιὸς δὲν ξέρει τὸ μῆλο τοῦ Νεύτωνα ἢ τὴ χύτρα τοῦ Παπίνου;

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! φώναξε ὁ Ἡρακλῆς χτυπώντας τὴ φοβερὴ γροθιά του πάνω στό τραπέζι, πού ἔγειρε τρομερά ἀπὸ τὸνα μέρος.

Ἡ κυρά-Γρίπω πῆγε νά φωνάξει

γιατὶ τῆς χαλοῦσαν ἔτσι τὰ ἐπιπλά της, μὰ ὁ Πούμ-Πούμ τὴν ἔκοψε εὐθυμα:

— Σῶπα, κυρά-Γρίπω, καί θά πληρωθεῖς! Κλείσε τὸ στόμα σου... Τώρα εἵμαστε πλούσιοι, πολὺ πλούσιοι!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Ὁ Πατατούκας κάνει τὴ θητεία του

Πέρασε μιὰ βδομάδα ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ πράσινου διαμαντιοῦ. Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα, οἱ φίλοι μας δὲν κάθησαν μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια.

Ὁ Αὐγουστος πῆγε καί πάλι στὸν Ὑπουργὸ τῶν Ἀποικιῶν, μαζί μὲ τὸ πολύτιμο πετράδι. Έκεινος ἄρχισε ν' ἀλλάζει τακτικὴ ἀπέναντι σ' ἕνα μικρὸ ἄραπάκο πού εἶχε στήν κατοχὴ του παρόμοια κοσμήματα. Ἐπιτέλους,

δσο κι' ἂν δὲν ἦταν διάδοχος ἐνὸς ἀφρικανικοῦ θρόνου, ἡ κυβέρνηση χρεωστοῦσε νά τὸν ἐπιδλέψει καί νά φροντίσει γι' αὐτόν. Ἐπιδοκίμασε ἀμέσως τὸ σχέδιό του νά γυρίσει στήν πατρίδα του καί νά πολεμήσει γιὰ νά ξαναπάρει τὸ θρόνο του· καί γιὰ νά τοὺς διευκολύνει, τοὺς ἔδωσε ἕνα συστατικὸ γράμμα στό Ἐνεχυροδανειστήριο, γιὰ νά τοὺς

δανείσει δσο χρήματα θεωροῦσε ὅτι ἄξιζε τὸ διαμάντι.

Ὁ Διευθυντῆς τοῦ Ἐνεχυροδανειστηρίου ἐκτίμησε τὸ διαμάντι γιὰ ἕνα ἑκατομμύριο διακόσιες χιλιάδες καὶ δέχτηκε νά δανείσει στό Μοκοκό πεντακόσιες χιλιάδες ἀπέναντι στήν ἀξία του.

Τὸ βράδυ, ὁ Αὐγουστος κρατοῦσε στήν τσέπη του τὸ τσέκ. Όταν τὸ ἔδωσε καί τὸ παρυσάσε στό τραπέζι, ὅπου ἔτρωγαν οἱ πελάτες τῆς κυρά-Γρίπως, ὅλοι ἔμειναν ἄφωνοι. Ένας-ένας μὲ τὴ σειρά του, ἤθελαν νά πιάσουν μὲ τὰ χέρια τους τὸ χαρτί αὐτό.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΧ. Σ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΜΕΣΟΣΤΡΑΤΙΣ

Κινήσαμε κατὰ τὸ βράδι
Γιὰ νάνεβοῦμε στήν κορφή.
Μὰ πλανηθήκαμε στὴ σιρότα
Τοῦ κάμπου μέσα τὴν κυρτή.

Κινήσαμε γιὰ τὴν κορφή
Μὰ ἔχασμένοι ἔχουμε μείνει,
Στοῦ δάσου, ἀκούοντας, τοὺς αὐλοὺς
Νὰ ὑμνοῦν οἱ ἀνέμοι τὴ Σελήνη.

Κι' οὔτε ἂν θά βγοῦμε στήν κορφή,
Οὔτε ἂν προλάβουμε μᾶς μέλει,
Τὸ λαμπρὸν ἥλιο, τὴν αὐγή,
Ποῦ ἀπὸ τὸ πέλαο θάνατ' ἔλκει.

Κι' ὁμως κινήσαμε γι' αὐτό·
Μὰ ἔχασμένοι ἔχουμε μείνει,
Στοῦ δάσου, ἀκούοντας, τοὺς αὐλοὺς
Νὰ ὑμνοῦν οἱ ἀνέμοι τὴ Σελήνη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΕΛΑΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβεῖον Νομπέλ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Ἡ γριὰ χωριάτισσα.

Πέμπτη, 14 Ἀπριλίου.

Τρεῖς κουρασμένοι ὁδοιπόροι περπατοῦσαν ἀκόμη ἐνῶ εἶχε πιά νυχτῶσει, καί γύρευαν ἕνα μέρος γιὰ νά περάσουν τὴ νύχτα. Βρισκόνταν σὲ μιὰ φτωχὴ κι' ἐρημικὴ ἐπαρχία τοῦ βορείου Σμαϊλάντ, ἀλλὰ γι' αὐτοὺς μποροῦσε εὐκολα νά βρεθῇ ἕνα ἄσυλο ὅπως τὸ ἤθελαν, γιατί δὲν ἦσαν κακοσυνειθισμένοι οὔτε σὲ μαλακὰ στρώματα, οὔτε σὲ μεγάλες βολικὲς κάμαρες.

— Ἄν σὲ καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς τῆς βουνοπλαγιῆς, εἶπε ὁ ἕνας, βρισκόταν ἕνας βράχος τόσο ψηλὸς κι' ἀπότομος πού καμμιὰ ἀλεπού νά μὴν μπορεῖ νά τὸν ἀνέβῃ, τότε θά εἴχαμε πού νά κοιμηθοῦμε.

— Ἄν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς τοὺς δάλτους ἦταν παγωμένος καί μαλακός, πού νά μὴν τολμάει καμμιὰ ἀλεπού νά πατήσῃ ἐπάνω του, τότε θά μπορούσαμε νά κοιμηθοῦμε ἐκεῖ, εἶπε ὁ ἄλλος.

— Ἄν σὲ καμμιὰ ἀπὸ τῆς παγωμένες λίμνες πού περᾶσαμε, βρισκόταν ἕνα κομμάτι πάγος τόσο μακριὰ ἀπ' τὴ στεριά, πού νά μὴν μπορεῖ νά τὸν φθάσῃ καμμιὰ ἀλεπού, τότε θά βρῖσκαμε ἐκεῖνο πού γυρεύουμε, εἶπε ὁ τρίτος.

Τὸ χειρότερο όμως ἀπ' ὅλα ἦταν ὅτι οἱ δυὸ ἀπὸ τοὺς ὁδοιπόρους, μόλις βασιλεψε ὁ ἥλιος, ἄρχισαν νά νυστάζουν φοβερά καί μόλις μπορούσαν νά σταθοῦν στὰ πόδια τους. Γι' αὐτὸ ὁ τρίτος, πού μπορούσε ν' ἀγρυπνήσῃ καί τὴν νύχτα, δσο ἔδλεπε νά σκοτεινιάζει τόσο πιδ ἀνήσυχος γινόταν.

— Εἵμαστε στὰλήθεια ἄτυχοι, συλλογιζόταν. Βρισκόμαστε σ' ἕναν τόπο πού οἱ λίμνες καί οἱ βάλτοι εἶναι σκεπασμένοι μὲ τὸ χιόνι κι' ἡ ἀλεπού μπορεῖ παντοῦ νά φθάσῃ. Ἄλλοι οἱ πάγοι ἔχουν λυῶσει ὅλως διόλου. Ἐδῶ όμως εἵμαστε στήν πιδ κρύα μεριά τοῦ Σμαϊλάντ, ὅπου ἡ ἀνοιξὴ δὲν ἔχει ἔρθει ἀκόμη. Δὲν ξέρω τί νά κάνω γιὰ νά βρῶ μιὰ σίγουρη μεριά νά κοιμηθοῦμε. Γιατὶ ὅπου ἄλλοι κι' ἂν πάμε, θά πέσει κατ' ἐπάνω μας ἡ κυρά-Μαριὼ προτοῦ νά ξημερώσῃ.

Ἐκοίταξε γύρω του, ἀλλὰ πουθενὰ δὲν ἔδρισκε μιὰ μεριά πού νά τοῦ ἔκανε. Ἦταν νύχτα καί φυσοῦσε κι' ἔριχνε φιλὴ βροχή.

Όταν νύχτωσε ἐντελῶς πού μόλις φαινόταν μιὰ ἄσπρη γραμμὴ κάτω στὸν ὀρίζοντα, κι' οἱ δυὸ ὁδοιπόροι δὲν μπορούσαν ν' ἀγρυπνήσουν καί

περπατοῦσαν μισοκοιμισμένοι, βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα χωριατόσπιτο πού ἦταν ἐντελῶς μοναχικό καί φαινόταν ἀκκατοίχητο. Ἀπὸ τὴν καμινάδα δὲν ἔβγαίνε καπνός, τὰ παράθυρα δὲν ἦσαν φωτισμένα, στήν αὐλή, δὲν φαινόταν ψυχὴ. Όταν λοιπὸν ὁ ἕνας ἀπ' τοὺς τρεῖς, ἐκεῖνος πού δὲν κοιμόταν, εἶδε τὸ σπίτι, σκέφθηκε:

— Ἄς γίνεῖ ὅ,τι θέλει· ἐδῶ θά κοιτάξουμε νά μποῦμε. Καλύτερα ἀπὸ ὅ, δὲν θά βροῦμε πουθενά.

Σὲ λίγο μπήκαν ὅλοι μέσα στήν αὐλή. Οἱ δυὸ νυσταγμένοι ἀποκοιμήθηκαν ἀμέσως μόλις ἔπαθαν νά περπατοῦν· ὁ τρίτος όμως ἔψαχνε νά βρῇ μιὰ καλύτερη μεριά. Ἡ αὐλή δὲν ἦταν μικρή. Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σπίτι, εἶχε γύρω σταῦλους γιὰ τᾶλογα καί γιὰ τὰ βῶδια, ἀποθήκες, μαγειρεία, πλυσταρεία. Ὅλα όμως ἦσαν ρημαγμένα καί μισογκρεμισμένα. Οἱ τοῖχοι ἦσαν μαλίσκομένοι καί ὄγροι καί φαινόταν ἔτοιμοι νά πέσουν. Οἱ σκεπὲς εἶχαν μεγάλες τρύπες καί οἱ πόρτες κρέμονταν μισοσπασμένες. Δίχως ἄλλο τώρα καί πολὺν καιρὸ κανεὶς δὲν ἔβαζε οὔτε ἕνα καρφί σ' αὐτὸ τὸ σπίτι.

Ἐντωμεταξὺ όμως ὁ τρίτος ὁδοιπόρος εἶχε βρεῖ τὸ σταῦλο γιὰ τὰ βῶδια. Ἐφώνησε τοὺς ἄλλους καί τοὺς ἔφερε κοντὰ στήν πόρτα. Κατὰ καλὴ του τύχη, ἡ πόρτα ἦταν μισοκλεισμένη καί, σπρώχνοντάς τὴν λίγο, μπόρεσε νά τὴν ἀνοίξῃ. Μόλις όμως ἡ πόρτα ἀνοιξε τρίζοντας, ἄκουσε μιὰ ἀγελάδα νά μουγγρίζει:

— Ἦρθες τέλος πάντων, κυρά, εἶπε ἡ ἀγελάδα. Ἐγὼ ἔλεγα πού ἀπόψε δὲν θάρθης πιά νά μὲ ταῖσῃς. Όταν ὁ ὁδοιπόρος εἶδε πῶς ὁ σταῦλος δὲν ἦταν ἄδειος, στάθηκε κατατρομαγμένος στήν πόρτα. Σὲ λίγο όμως πῆρε πάλι θάρρος, γιατί εἶδε πῶς μέσα-κεῖ δὲν βρισκόταν παρὰ μιὰ ἀγελάδα καί δυο-τρὲς κότες.

— Εἵμαστε τρεῖς ταξιδιώτες καί ζητοῦμε ἕνα καταφύγιο γιὰ τὸ βράδυ πού νά μὴ μποροῦν νά μᾶς πειράξουν οὔτε οἱ ἄνθρωποι, οὔτε ἡ ἀλεπού, εἶπε. Θά θέλαμε νά ξέρουμε ἂν μπορούμε νά εἴμαστε σίγουροι ἐδῶ.

— Βέβαια, πιστεύω, εἶπε ἡ ἀγελάδα. Οἱ τοῖχοι δὲν εἶναι καί τόσο σίγουροι, ἀλλὰ ἴσαμε τώρα δὲν τρύπωσε καμμιὰ ἀλεπού ἐδῶ-μέσα καί στό σπίτι δὲν κἀθετα κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ μιὰ γριὰ πού βέβαια δὲν εἶναι ἱκανὴ νά πιάσῃ κανέναν ἀπὸ σᾶς. Ἀλλὰ ποιοὶ εἴσατε;

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ Νίλς Χόλγκερσον ἀπὸ τὸ Βεσβεμενχέγκ πού ἔγεια νάνος, εἶπε ὁ ταξιδιώτης. Ἐχω μαζί μου μιὰ ἡμερὴ ἄσπρη χίνα καί μιὰ ἄγριόχην.

— Τόσο καλοὺς ξένους δὲν εἶχα

δεχθεῖ ποτέ μου ἴσαμε τώρα, εἶπε ἡ ἀγελάδα. Σᾶς λέω τὸ καλῶς ὠρίσατε μ' ὅλο πού θά σᾶς περιποιόμουν καλότερα ἂν ἡ κυρά μου μοῦ εἶχε φέρε τὸ φαί μου.

Ὁ Νίλς ἔβαλε μέσ' στό σταῦλο τῆς δυὸ χῆνες καί τοὺς ἔδειξε μιὰ γωνιά, ὅπου ἐκεῖνες χωθήκαν ἀμέσως κι' ἀποκοιμήθηκαν. Κι' ὁ ἴδιος βστεραμάζεψε λίγο ἄχυρο σὲ μιὰ γωνιά καί δὲν εἶχε στό νοῦ του τίποτε ἄλλο παρὰ νά πέσῃ νά κοιμηθῇ.

Δὲν τὸ κατάφερε όμως, γιατί ἡ κα-

κομίστρα ἡ ἀγελάδα πού εἶχε μείνει νησιτική, δὲν μπορούσε οὔτε στιγμή νά ἡσυχάσῃ. Βροντοῦσε τὴν ἀλυσίδα τῆς, σκάλιζε τὸ παχνί τῆς καί μούγκριζε πεινασμένη. Ὁ Νίλς δὲν μπορούσε νά κλείσει μάτι. Καθόταν ἀγρυπνος, ξαπλωμένος πάνω στ' ἄχυρο, καί συλλογιζόταν ὅλα δσα πέρασε αὐτὲς τῆς τελευταῖες μέρες. Καί πρῶτ' ἀπ' ὅλα τὸ ἀπρόοπτο συναπάντημά του μὲ τὴν Αἴζα καί τὸν Μάτα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΔΗΣΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

40'.

«Ἀλλά,—ἐξακολούθησε ὁ κ. Ταμίας,—τὸ παιχνίδι τοὺς ἔμελλε νά τελειώσῃ ἄσχημα. Χωρὶς νά τὸ ξέρουν, τὰ κακόμοιρα, — μὰ καί ποὺς θά τῶξερε, ποὺς θά τὸ φανταζόταν;— ἔτρεχαν μὲ χαρὰ πρὸς ἕνα ληστικὸ λημέρι. Στὸν Προφήτ' Ἡλία δὲν εἶπατε πῶς λημεριάζουν αὐτοὶ οἱ ληστοφυγόδιοι; Θά εἶδαν τὰ παιδιά ἀπὸ πάνω, θά ἐγνώριζαν τὰρχοντόπουλο, θά κατέβηκαν ὡς τὸ δρόμο καί θά τᾶπιασαν!

«Ἔτσι, κύριοι, ἐξηγεῖται πῶς ἔπιασαν μαζί καί δυὸ φτωχόπαιδα, πού οἱ γονεῖς τους δὲν ἔχουν βέβαια νά πληρώσουν σπουδαῖα λύτρα, καθὼς κι' ἕνα γάιδαρο κι' ἕνα σκύλο, πού ἴσως δὲν θά τοὺς χρησιμεύουν. Πιστεύω νά μ' ἐννοεῖτε: Θέλω νά πῶ πῶς οἱ ληστὲς ἔπιασαν ὅλη τὴ συνοδεία, ὅλη τὴν πομπή, ὅπως ἦταν καί βρισκόταν. Γι' ἀγάπη δηλαδή τοῦ κ. Μπέμπε Καραμανίκα, αἰχμαλωτίσθηκε... ὡς κι' ἡ μαύρη μοτιλία τῆς Φεβρονίας!

Ἐδῶ οἱ ἐπίσημοι γέλασαν καί χειροκρότησαν. Μπαρὸ τοῦ τοῦ κ. Ταμίας! Ὁρατὰ τὰ εἶδε, ὁρατὰ τὰ εἶπε, ὁρατὰ τὰ ἐξήγησε. Ἔτσι χωρὶς ἄλλο θά ἔγινε ἡ αἰχμαλωσία. (Καί πού νᾶξεραν!...)

Ναί, ἀλλὰ τί ὠφελοῦσε ἡ ἐξήγησις; Μήπως μ' αὐτὸ θάφιναν τοὺς αἰχμάλωτους, θά ξεκομπιζόνταν οἱ ληστὲς καί θά γλύττωνε ὁ τόπος;... Γι' αὐτὴ τὴ σωτηρία ἔπρεπε τώρα νά σκεφθοῦν καί νάποφασίσουν τὸ καλύτερο.

Καθένας εἶπε τὴ γνώμη του. Συζητήσαν πολὺ. Καί στό τέλος συμφώνησαν μὲ τὴ γνώμη τοῦ κ. Φρουράρχου καί παραδέχθηκαν τὸ σχέδιό του.

Τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν τὸ ἀκόλουθο: Θά ἐτοίμαζαν στρατὸ καί, τὴν ἴδια νύχτα, θά περικύκλωναν τὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἡλία, — ἀφοῦ πρῶτα θά βεβαιώνονταν πῶς οἱ ληστὲς μὲ τὰ τρία παιδιά βρισκόνταν ἀκόμα κεῖ-πάνω. Καί θά τοὺς ἀνάγκασαν ἔτσι νά παραδοθῶν.

Ἐδῶσαν λοιπὸν τὰ χέρια. Καί καθένας δοκίστηκε νά κάμῃ ὅ,τι μπορούσε γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῶν παιδιῶν καί τὴ σωτηρία τοῦ τόπου.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενοπούλου].

— Συνέχεια από το προηγούμενο —

«Αλλά γυρίζοντας μία στιγμή τα μάτια, βλέπει εκεί, στα πόδια του κρεβατιού, δύο γνώριμες μορφές, έναν άντρα και μία γυναίκα του λαού, που τον κοιτάζουν γελαστά, χωρίς να τολμούν να πλησιάσουν. Νά οι συγγενείς του! νά οι φίλοι του! Δεν έχει άλλους στον κόσμο. Είναι οι μόνοι που δεν του έκαμαν ποτέ κακό...»

— «Ε, πώς πάμε;... λιγάκι καλύτερα, ε; τον ρωτά ο Μπελιζάρ, που του είπαν πως ο φίλος του είναι αποφασισμένος και κρύβει τώρα τη μεγάλη του λύπη μ' ένα ύψος δώδεκα χιλίων χαρμούνων.»

«Η κυρία Μπελιζάρ άφινει στο κομμοδινό τα δύο ώρατα πορτοκάλια που του έφερε και κάθεται κοντά στο κρεβάτι με τον άντρα της, άμילητοι κι' οι δύο. Μά κι' ο Τζάκ δεν μιλεί καθόλου. Έχει τα μάτια του ανοιχτά και καρφωμένα στην πόρτα. Σάν τί νά συλλογιέται; σάν ποιόν νά περιμένει; Μόνο μία μητέρα θά μπορούσε νά τ'ο μαντέψει, κι' η κυρία Μπελιζάρ τ'ο μαντεύει.»

— «Τί λέτε, κύριε Τζάκ, τ'ο κάνει άξαφνα, νά πάω νά σας φέρω τη μητέρα σας;»

Τ'ο σδυμένο του βλέμμα ζωηρεύει και κοιτάζει γελαστά την καλή γυναίκα. Ναι, αυτό θέλει... Τώρα που ξέρει πως θά πεθάνη, ξεχνά όλα όσα τ'ο έχει κάνει ή μητέρα του. Αισθάνεται την ανάγκη νά την ιδη, νά την άγκαλιάσει, νά την φιλήσει. Κι' αισθάνεται ακόμα πως κανέναν άλλο δεν αγαπά στον κόσμο σάν αυτή τη μητέρα που τ'ο έφυγε και τόν άφησε. Ούτε τη Σεσίλη που τόν έδωξε...

«Η κυρία Μπελιζάρ κάνει νά φύγη, νά τρέξη, μά ο άντρας της την έμποδιζει. Οι δύο τους μιλούν σιγά εκεί στα πόδια τ'ο κρεβατιού, συζητούν. Ο Μπελιζάρ δεν έννοει νάφήση τη γυναίκα του νά πάη στο «κυρίο με τ'α μουστάκια». Δεν θά την άφήση νά μπει, νά ιδη την κυρία... εκείνη θά επιμένει, θά φωνάζει, θά γίνη καυγάς κι' ίσως νά την πάνε και στην άστυνομία. Καλύτερα νά πάη αυτός. Τουλάχιστο δεν θά φωνάξη... Η κυρία Μπελιζάρ αντιλέγει. Έξερει τη δειλία του, τίποτα δεν θά κάμη πάλι. Πρέπει νά πάη αυτή κι' άς γίνη τι, τι, τι...»

«Έτσι συζητούν κάμποσο. Έπιτέλους ο Μπελιζάρ καταφέρνει τη γυναίκα του νά τόν άφήση.»

— «Έννοια σου, τής λέγει, κι' αυτή τη φορά θά τη φέρω. Έξέρω εγώ! Και με πεποθήση, που τη μεταδί-

δει και στην κυρία Μπελιζάρ, φεύγει τρέχοντας.»

Φθάνει γρήγορα στην προκυμαία των Αδουστίνων, αλλά τ'α βρίσκει μπιστούνια σάν την άλλη φορά.

— Πού πάς; τόν ρωτά ο θυρωρός, σταματώντας τον στη σκάλα.

— Στο κύριο Νταρζαντόν.

— Εσύ ήρθες και προχτές τ'ο βράδυ; — Μάλιστα, άπαντ'α ο άθως κι' άπόνηρος Μπελιζάρ.

— Τότε περιττό ν' άνεβης. Λείπουν όλοι στην έξοχή. Και θάγγήσουν.

Στην έξοχή, με τέτοιον καιρό, τέτοιο κρύο, τέτοιο χιόνι; Άπίθανο τ'ο φάνεται τ'ο Μπελιζάρ. Κι' επιμένει, λέγοντας πως τ'ο παιδί της κυρίας είναι βρια άρρωστο στο νοσοκομείο. Τ'ο κάκου. Ο θυρωρός άκουει καλά-καλά την ιστορία, μά δεν άφινει τ'ο γυρολόγο νάνεβη. Κι' ο δυστυχισμένος άναγκάζεται νά φύγη βίως πήγχε.

Αλλά στο δρόμο, στην άπελπισία, τ'ο έρχεται μία ιδέα έξοχη: Ο Τζάκ δεν τ'ο είπε ποτέ πως τ'α είχε χαλάσει με τούς Ριδάλ. Κι' ήξερε, από τις διηγήσεις τ'ο συνοίκου, πόσο καλός ήταν ο γερο-γιατρός. Άν πήγαινε τώρα νά τόν φέρι; Ο καίμενος ο άρρωστος θά παρηγοριόταν βλέποντας κοντά του ένα φίλο παλιό. Στην άναδροχιά, καλό και τ'ο χαλάει...

Έτρεξε στο σπίτι, φορτώθηκε τ'ο πανέρι με τ'α καπέλλα, — χωρίς αυτό ποτέ δεν ταξίδευε ο Μπελιζάρ, — και ξεκίνησε για τ'ο Έτιόλ, σκυφτός και τρέμοντας από τ'ο κρύο. Αλλά... άλλιμονο! είδαμε τί τόν περίμενε στο τέλος τ'ο μεγάλου και κουραστικού αὐτοῦ δρόμου:

«—Δέν είν' έδω... δέν ξέρω πότε θά γυρίσουν...»

Σ' αυτό τ'ο διάστημα, ή κυρία Μπελιζάρ, καθισμένη πάντα κοντά στο κρεβάτι τ'ο φίλου της, δέν ξέρει τί νά υποθέσει για την πολυώρη αυτή άπουσία τ'ο άντρός της. Τί έκανε; τί έπαθε; Μή φωνάξε κι' αυτός στο ξένο σπίτι και τόν πήραν στην Άστυνομία;... Ά, όχι! ποτέ δέν θάκνε τέτοια τρέλα ο Μπελιζάρ. Κάτι άλλο θά ήταν...

«Ω, με τί αγωνία περίμενε τώρα ο Τζάκ τη μητέρα του! Η κυρία Μπελιζάρ δέν ήξερε πως νά τόν ήσυχάσει. Κι' ή αγωνία του μεγάλωνε με την τέρβη της σάλας, με τ'ο πλήθος που έφερι η Κυριακή γύρω στα κρεβάτια τ'ο νοσοκομείου. Στο δρόμο, στις σκάλες, στους διαδρόμους, παντού θόρυβος, όμιλίες, βήματα. Κάθε στιγμή άνοιγε ή πόρτα κι' έμπαιναν έπισκέπτες. Ο Τζάκ τ'ους κοίταζε.»

«Ήταν εργάτες ή μικροαστοί με τ'α κυριακάτικα τους. Μιλούσαν με τούς άρρώστους, καθόνταν κοντά τους, πρόσ-

παθούσαν νά τούς παρηγορήσουν, νά τούς έnthαρρύνουν, νά τούς κάμουν νά γελάσουν, άλλοι μ' ένα άστείο, άλλοι με μία παραίνεση, άλλοι με μίαν άνάμνηση. Μά συχνά οι φωνές πνιγόνταν στο κλάμα...

Κάθε φορά που άνοίγει ή πόρτα, ο Τζάκ άνασηκώνεται με την έλπίδα πως θά ιδη τη μητέρα του. Και βλέποντας νά μπαίνει κάποιος άλλος, ξαναπέφτει με άπογοήτευση, με άπελπισία... Δέ θάρθη λοιπόν; Θά πεθάνη χωρίς νά ιδη γιά τελευταία φορά τη μητέρα του;...

Η άρρώστεια, ο πόνος, ο φόβος τ'ο θανάτου, τόν έχουν ξανακάνει παιδί. Όπως σάν ύπνο του, σθνερό του, και σάν ξύπνο του τώρα είναι πάλι ο μικρός Τζάκ, ο Τζάκ με Τ Ζ, τ'ο ξανθό παιδάκι, ο βαφτισμιός τ'ο λόρδου Πήμπουκ. Και περιμένει τη μητέρα του, την Ίδα ντε Μπαρναού...

(Ακολουθεί)

ΧΑΙΙΑ ΜΥΡΙΑ

Η ΑΜΟΙΒΗ

Στη Βαγδάτη, στο παλάτι τ'ο Καλίφη, παρουσιάσθηκε μία φορά ένας άνθρωπος, που ζητούσε νά επιδείξη την τέχνη του και την ικανότητά του. Γιατί είχε γυμνασθεί είκοσι δώδεκα χρόνια νά ρίχνη, από άπόσταση δέκα βημάτων, ρύζι σε μία τρυπίτσα άνοιγμένη στο πάτωμα, και νά μ'η λαθεύη ούτε μία φορά στις χίλιες!

Οι άδελφοί που τ'ο είδαν πρώτα και τ'ο θαύμασαν, παρουσίασαν τόν άνθρωπο σάν Καλίφη.

Ρίχνει τ'ο πρώτο ρύζι, — μέσα στην τρυπίτσα. Τ'ο δεύτερο, μέσα. Τ'ο τρίτο, τ'ο δέκατο, τ'ο έκατοστό, όλα μέσα.

— Βάί, βάί, βάί! έκανε με θαυμασμό ο Καλίφη.

Κι' ο άνθρωπος συλλογιζόταν με χαρά:

— «Ποιος ξέρει τί χρυσάφι θά μ'οῦ δώση γι' αμοιβή! Μπορεί νά με κάνει και Πασά, ίσως και Βεζύρη!»

Κι' ή επιδείξη εξακολούθησε ως τ'ο διακοσιοστό ρύζι, που κι' αυτό έπεσε στην τρυπίτσα άλάθευτα.

— Φτάνει! φωνάζει τότε ο Καλίφη. Κατάλαβα.

Και γυρίζοντας στους άδελφούς, προστάζει:

— Κρεμάστε τον!

— Τί; γιατί; φθυρίζει χλωμός ο δυστυχισμένος άνθρωπος, μ'ην πιστεύοντας ταῦτα τ'οῦ.

Ο Καλίφη άποκρίνεται:

— Γιατί έξοδεψες τη ζωή σου νά μάθης ένα τόσο άχρηστο πράγμα, ενώ μ' αυτή την έπιμονή και μ' αυτή τη θέληση, μπορούσες νά μάθης κάτι πολύ χρησιμότερο.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΙ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΜΑΤΘΙΛΔΗ ΣΕΡΑΟ

Άγαπητοί μου,

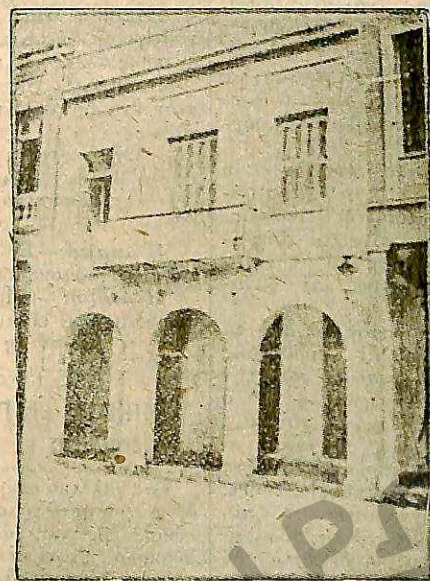

ΣΟΙ ζήτη στις Πάτρας, θά ξέρετε βέβαια τ'ο «ιστορικό σπίτι» της πόλης σας. Μά κι' όσοι δέν τ'ο ξέρετε, μπο- ρείτε, τώρα που θά τ'ο μάθετε, νά... πεταχτήτε μιά στιγμή και νά τ'ο ιδήτε. Βρίσκεται σε πολύ κεντρικό δρόμο: στην όδον Κορίνθου. Περνάτε και τ'ο Ταχυδρομείο, — αν είναι ακόμα εκεί που ήταν έδω και δέκα χρόνια, όταν τ'ο είδα εγώ, — προχωρείτε λίγο ακόμα πρὸς τ'άνω, φθάνετε κοντά στη γωνία τ'ης όδοῦ Κολοκοτρώνη, και νά τ'ο μπροστά σας! Έχει, ή είχε, τόν αριθμό 77. Κι' είν' ένα παλιό σπίτι, μάλλον μικρό, σφηνωμένο άνάμεσα σε δύο μεγαλύτερα και νεότερα, με κολόννες άπό κάτω, με μπαλκόνι στη μέση και με δύο παράθυρα. Λοιπόν, σ' αυτό τ'ο σπίτι, τ'ο 1856, γεννήθηκε ή Ματθίλδη Σεράο, από πατέρα Ιταλό, — έναν πρόσφυγα, καθηγητή τότε της Μουσικής στα πατρινά Σχολεία, — κι' από μητέρα Έλληνίδα. Κι' αυτό μόνο βέβαια τ'ο περιστατικό θά έφτανε γιά νά δοξάση τ'ο σπίτι εκείνο. Γιατί ή Ματθίλδη Σεράο, που πέθανε τόν περασμένο μ'ηνυ στη Νεάπολη, ήταν μιά δόξα των Ιταλικών Γραμμάτων. Αλλά στο ίδιο σπίτι, ύστερ' από τρία χρόνια, γεννήθηκε και μιά άλλη δόξα, μεγαλύτερη αυτή κι' ελληνική: ο Κωστής Παλαμάς, ο ποιητής μας (1859.)

Τί σύμπτωση! Μά δέν πιστεύω νά υπάρχη στην Έλλάδα κι' άλλο ένα σπίτι όπου νά γεννήθηκαν δύο άνθρωποι τόσο περίφημοι σάν κόσμο όσο είναι ο Παλαμάς κι' ή Ματθίλδη Σεράο. Τ'ο «ιστορικό σπίτι» των Πατρών, λίκνο μεγαλοφυίας, είναι άληθινά ένα μνημείο μοναδικό. Και θάξενε νάγορασθή από τ'ο Δημόσιο, νά διατηρηθή γιά πάντα, και νά έντειχισθή στην πρόσοψη του μιά πλάκα άναμνηστική, πράγμα που ίσως θά γίνη άργότερα. Για τ'ο ώρα, σεις οι Πατρινοί προσέχετε τ'ο και αγαπάτε τ'ο. Δέν υπάρχει, σας λέω, σ' όλη την Έλλάδα πιο ένδοξο σπίτι. Κι' ή πόλη σας πρέπει νά τ'ο θεωρή τιμή της και κηράρι της.

Αλλ' άς έλθουμε στη Ματθίλδη Σεράο, που εξαγομήσε τ'ο θανάτου της σ'α μίλησα γιά τ'ο σπίτι που γεννήθη. Την γνωρίζετε από τ'α έργα της. Πολλά άπ' αυτά δημοσιεύθηκαν μεταφρασμένα και στην «Διάπλασι», και προχτές ακόμα ο «Δού Φυχές». Μά ποιος δέν γνωρίζει τη μεγάλη αὐτή Ιταλίδα συγγραφέα; Τ'α μυθιστορήματά της προπάντων και τ'α διηγήματά της, τ'α ναπολιτάνικα, έχουν με-

ταφρασθεί σ' όλες τις γλώσσες τ'οῦ κόσμου. Στην Ιταλία όμως ήταν πασίγνωστη και σ'α μιά δυνατή και θαρραλέα δημοσιογράφισσα. Γυναίκα έναν καιρό τ'οῦ Σκαρφόλιο, — ένός από τούς μεγαλύτερους δημοσιογράφους τ'οῦ κόσμου, — έδραζε μαζί του την «Πρωία» κι' όταν, από αντίθεση πολιτικών προ- νημάτων, τόν έχωρισε, ίδρυσε δική της έφημερίδα, την «Ημέρα» που την διεύθυνε ως τ'ο θάνατό της. Και μάλιστα γράφοντας γι' αυτή, πέθανε ξαφνικά: στο γραφείο της, τ'ο περίφημο, καθώς έσκυβε, με την πέννα στο χέρι, νά σηκώση ένα βιβλίο, έμεινε από συγκοπή, σάν τόν πολεμιστή που πέφτει στο πεδίο τ'ης μάχης και ξεψυχά, σφίγγοντας ακόμα τ'ο δ'πλο του. Αλλά τί

Τ'ο Ιστορικό Σπίτι τ'ων Πατρών

πολεμιστρά κι' ή Ματθίλδη Σεράο! Ούτε κούραση ήξερε, ούτε άποθάρρυνση, ούτε άποχώρηση. Την φοβόνταν κι' οι άντιπαλοί της μά κι' οι φίλοι της. Έργαζόταν και δώδεκα, και δεκατρείς ώρες τ'ο μερόνυχτο. Κι' ή φωνή της, ή βροχνή εκείνη γεροντιστική φωνή, στο γραφείο της «Ημέρας», προσενούσε τ'ο ρόμο σ' όλους, από τόν άρχισον τάχτη ως τ'ο παιδί τ'οῦ τυπογραφείου. Πόση δύναμη έκλεινε μέσα της αυτή ή γυναίκα, που έγραψε στη ζωή της δλάκερη βιβλιοθήκη και πέθανε γράφοντας!

Τ'ο δέξαμένο της στάδιο τ'ο άρχισε ταπεινά. Έξη χρονών, οι φτωχοί γονείς της την πήραν από τ'ας Πάτρας και την έφεραν στη Νεάπολη, όπου θά ζούσε γιά πάντα. Δεκάξη χρονών, άφου τελείωσε όπως-έπως τις σπουδές της, άναγκάσθηκε νά γίνη τηλε- γραφήτρια. Αλλά είχε τ'ο «δωρο». Ήξερε νά βλέπει τόν κόσμο, τη ζωή, τόν έαυτό της ως τ'α βάση του. Κι' ά-

πό τη ζωή της στο Τηλεγραφείο έμπνεύσθηκε νά γράψη τ'ο πρώτο της διήγημα, την «Τηλεγραφήτρια». (Βλέπετε τόν άληθινό συγγραφέα; Άπό τ'α γύρο του κι' από την ψυχή του άντλει την ύλη του» δέν γράφει φανταστικά και ψεύτικα πράγματα...) Τ'ο διήγημα εκείνο έγινε δεκτό σ' έν' από τ'α καλύτερα Ιταλικά περιοδικά. Άπό την ήμέρα εκείνη ή ζωή της φτωχής τηλεγραφήτριας άλλαξε. Έξακολούθησε νά γράφει και νά δημοσιεύει. Μπήκε και στη δημοσιογραφία. Γνωρίστηκε και με τόν μεγάλο Δαννούντιο, που είχ' ένθουσιασθεί μαζί της και τ'ης άφιέρωσε μάλιστα και τ'ο πρώτο του μυθιστόρημα! γνωρίστηκε και με τόν Σκαρφόλιο που την έπαιρνε σε λίγο γυναίκα του. Κι' έτσι έγινε σιγά-σιγά ή Ματθίλδη Σεράο ή πασίγνωστη, ή κοσμογάπητη, ή λατρεία της Ιταλίας και προπάντων της Νεάπολης. Φτάνει νά σας πω πως ο νεκρός της έγινε δημόσιο προσκύνημα και την κηδεία της, άληθινά πάνδημη, την άκολούθησε κι' ή άριστοκρατία, κι' ο λαός, κι' ο όχλος ακόμα.

Θυμόταν άραγε κι' αγαπούσε την Έλλάδα ή μεγάλη αυτή πατρινή Ναπολιτάνα; Ω, ναι! Άκούστε πως άρχίζει έν' από τ'α ελληνικής υποθέσεως διηγήματά της (κι' έχει γράψει τέτοια πολλά): «Τ'α μακριά καλοκαιρινά άπογέματα και τ'α τέλειωτα χειμωνιάτικα βράδια, έπαιρνα ένα σακνι και καθόμουν στα πόδια της μητέρας μου, άκουμπώντας τ'ο κεφάλι μου στα γόνατά της. Εκείνη, χαϊδεύοντας με τ'ο έλαφρό της χέρι τάγρια μου μαλλιάρ, μ'οῦ διηγόταν ιστορίες τ'ης Έλλάδας, τ'ης μακρινής χώρας μας, που γι' αυτήν μ'α κεντούσε την καρδιά ή νοσταλγία: γιά τη μητέρα μου, μιά νοσταλγία γεμάτη άναμνήσεις: γιά μένα, μιά νοσταλγία γεμάτη έλπίδες...»

Σε μίαν Αθηναία κυρία, που την έγνώρισε γιά λίγο στο Παρίσι, έγραφε κατόπι από τη Νάπολη: «Σας αγαπώ όπως κάθε τί που μ'οῦ θυμίζει την άγαπημένη μου Έλλάδα». Στους Έλληνες, που πήγαιναν νά την έπισκεφθούν, έκανε πάντα την καλύτερη υποδοχή. Και τούς έλεγε με καμάρια: «Γεννήθηκα στις Πάτρας, και στο ίδιο σπίτι που γεννήθηκε ο Παλαμάς». Τ'ο ξέρε, βλέπετε, κι' αυτό. Και τη συγκινοῦσε...

Σας άσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΝΕΑ ΟΡΥΨΑΛΗ

Ένας τρελός είδε σάν ύπνο τ'οῦ ότι φρονιμίσει και ύπνωση μελαγχολικότατος. Όταν συνήλθε και ξανάοχισε νά παύη και νά διορθή, ξαναβρήκε την ευτυχία του.

Α. Γρ. Κ.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Η ΚΑΤΑΚΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

«Πετάει το τεχνικό πουλί, κι' εντός του, ο ήρωας, ο κα-
τακτητής άνθρωπος...»

Α.—ΥΜΝΟΣ ΣΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟ

«Ω, Δαίδαλε, στά χρόνια σου, τα χρόνια φτερά σου
Πρώτος εσύ, τα φώρεςες και πέταξες ψηλά,
Σκλάβο πουλί, που μία στιγμή, βρήκες τη λευτεριά σου,
Με τη λαμπρή σου εφεύρεση, μάς δίδαξες πολλά...»

Μά ή Μοίρα που σε φρόνιψε, — άλλοι! — το σύντροφό σου,
Τόν Ίκαρο σου το φτωχό, έρριξε πρώτο θύμα
Κ' ή θάλασσα τον δέχτηκε, — κι' έχασες σ' το φως σου,
Τόν Ίκαρο σου το φτωχό... — και τούγινε το μνήμα...

«Ανθρώπε πολυστόχαστε, της Γνώσης το στεφάνι
Πούναι πλεγμένο απ' τ' αϊλα, και θεία Θεού χείρα
Μόνο σε Σέν' άνηκει.
Κανένα δε σε φτάνει,
Απ' τα επίγεια θνητά όντα, και τα αϊθέρια...»

Β.—ΥΜΝΟΣ ΣΤΟ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Διαβήκανε τα χρόνια με σπουδή και τώρα βλέπω μπρός μου, Θεώροτο, πολύτεχνο, ταχύν αεροπλάνο,
Κι' οι διαβαστές άνάμνησες, ξαναγεννιούνται εντός μου...
Βλέπω το Θύμα στο βυθό, τόν «Ηρωα από πάνω...»

Στ' ασάλευτα φτερούγια σου, θυμώσαντο πρίμα, «Ας ήτανε γερόμενο το κορμί μου,
Και πετώντας στα ούρανια, να δώ το δάμα...»
Και τη ζωή άς μου στοίχιζε ή όρμη μου!...

Επαμεινώνδας Οσφιλος
(Γ' Βραβείον Μ. Ποιητικού Διαγωνισμού)

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ

[Αριθ. Έγκρ. 84]

Πρώτος, μέσα σ' όλους τους νο-
κοκυραίους του χωριού, ήθελε να
ξεκινήσει ο χοντρος Μπαρμπα-
λέξης για τάρπelia του, όπου,
με τη βοήθεια του Θεού και του
λαμπρού ήλιου τις πυρές άχτι-
δες, τα δροσερά άπλωμένα στα-
φύλια γίνονται ξερός καρπός έ-
τοιμος για μαζείρα. Χαρογμένες
παρές χωριατοπούλες σκοπού-
σαν ανάμεσα από την άπλωμένη
σταφίδα.

Γονατιστές, με το άσπρο τσεμ-
πέρι πιασμένο μέσ' στα δόντια,
στιβάζουν τη σταφίδα και τη ρι-
χνουν στις άνοιγμένες ποδιές
τους κι' από και στις κόφες που
θάδεύααν πάνω σε λίγο για το
λίχνισμα. Κι' άμα τελειώση κι'
αυτό...

«Α! φέτος, ο Μπαρμπαλέξης
θα πληρώση τους έργάτες και θα
τους στείλει στο καλό. Ώς εκεί!
Και για το πάστρεμα, έξερει έ-
κείνος: Θά πάρει παιδάκια. Δέ
λέει, καλές είναι οι κοπέλλες και
άξιες, μά τις άφίνει ή κουβέντα
να κόνουν δουλειά: Έπειτα
τρώνε κιάλα, κι' άν τις άφισες,
μπορεί να σου ρημάξουν τη μισή
σοδειά. Αμ' βεβαία! Έκείνες
θα την πουλήσουν τη σταφίδα,
ή θα την πλερώσουν, για να μη
φάνε: Ένώ τα παιδάκια έχουν
κάποιο φόβο άπάνω τους.»

Κι' έπειτα, με τα μικρούλια
τους δαχτυλάκια τα καταφέρουν
καλύτερ' από τόν καθένα σ' αυ-
τή τη δουλειά.

«Η αλήθεια είναι πως οι κο-
πέλλες είναι οι πιο επιτηδέες.
Μά έλα που γυρεύουν μεγάλο
μεροκάματο! Ένώ τα παιδιά, με
λίγα γροσάκια και καμιά χου-
φτια σταφίδες, τελέβουν τη δου-
λειά μία χαρά.»

Ζάχαρη έστιαξε τάχειλι του
Μπαρμπαλέξη σά βγήκε και σιγα-
τολόγησε τα παιδιά της γειτονιάς.
Λαγούς με πετραχειλία τους έ-
ταξε. Θά κατέβαινε και στην πο-
λιτεία και θα φεργε και ζυχα-
ρότες...

Κι' αυτά, κουρασμένα από τα
πολλά παιχνίδια και νιώθοντας
την καινούρια σταφίδα που την
είχαν πιά άποθυμώσει, — κι' ο
Μπαρμπαλέξης έπιανε χουφτιές
από το σωρό και τις άφινε να
πέφτουν πάνω πίσω λίγες λίγες
τις σουλτανίες σταφίδες, ξανθές,
λαμπερές, λαχταριστές, το πιο
καλό έπιχειρήμα κι' απ' όλα τα
γλυκόλογα του, — δέχτηκαν με
προθυμία.

Καμιά τριανταριά παιδιά ά-
ραδιάστηκαν γύρω στους σοφρά-
δες, κάτω από τις καλαμπόκε-
νες τσαρδάκες.

— «Αντε, μπρός παιδιά, μπρός
παιδιά! παρότρυνε ο Μπαρμπα-
λέξης.

Και για να τα γκαρδιώση, βου-
τούσε άνοιχτές-άνοιχτές και τις
δύο του παλάμες μέσα στις στί-
βες της σταφίδας και τις έβγαζε
τόσες γεμάτες και τις μοίραζε στα
παιδιά. Μά από το πολύ άνοιγ-
μα, τα χείρια του δέ σμίγαν κι' ά-
πό τη χαράμαδα π' άφιναν στη
μέση, έπεφταν, ξανθή βροχή, οι
σταφίδες στη στίδα πάλι.

Μά άς είναι! Κι' έτσι λίγο
δέν τούπερτε του καθενός...

Μά τι είναι μία χουφτιά στα-
φίδες για παιδιά γερά, ψημένα
κάτω από τόν ήλιο; Κι' ή σουλ-
τανίνα τόσο γλυκεία, που μία κι'
έκαναν άρχή, δέν τους έκανε καρ-
διά να τελειώσουν ποτέ. Κι' ά-
φοι ο Μπαρμπαλέξης δέν τους
έδινε πιά, έπαιρναν μονάχα
τους. Τι άλλο;

Με κακό μάτι το είδε αυτό ο
Μπαρμπαλέξης. Μά δέν ήταν άν-
θρωπος να στεναχωρεθί πολύ.
Έφερε και τις δύο του παλάμες
μπρός στο στόμα, και φτύνοντας

μέσα, άρχισε νάνασκαλεύη το
σωρό:

— «Αντε, μπρός παιδιά! μπρός
παιδιά!

Κατοουφιασμένα τώρα, στρώ-
θηκαν τα παιδιά στη δουλειά.
Και το πάστρεμα τραβούσε συ-
γά-σινά, άνδρόεχτο, σιωπηλό...»

Μίρνα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο μικρός Μίμης, πρδ του φα-
γητού, τρέχει στην αυλή άπάνω-
κάτω.

— Γιατί, Μίμη μου, τρέχεις
και ιδρώνεις; του λέει ή μητέ-
ρα του.

— Μά γι' αυτό άκριβώς, της ά-
παντά: γιά να φάω το μεσημέρι
το ψωμί μου με τόν ιδρώτα του
προσώπου μου.

Σπίγξ

«Η μικρή Φιφή φορεί πάντα
τάποφορα της Κικίης, της μεγα-
λύτερης αδελφής της.

Μιά μέρα, της Κικίης της έ-
πεσε ένα δόντι. Κι' ή Φιφή φώ-
ναξε:

— «Ωχ, δυστυχία μου! Έμένα
θα το βάλουν τώρα κι' αυτό!...»

Ταπεινδ Κυκλάμινο

«Η μαμμά:— Σήμερα είναι της
Άγίας Παρασκευής.

«Η μικρή:— Μά πώς γίνεται,
άφοι σήμερα είναι Τρίτη;
Άφροδίτη της Μήλου

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

Το γαλλικό κείμενο που σάς
δίνω για μετάφραση, είναι πολύ
εύκολο βέβαια, αλλά και πολύ
δύσκολο. Γιατί δέν πρόκειται να
το μεταφράσετε άπλως κατά λέ-
ξη: πρέπει να το μεταφράσετε στη
γλώσσα μας, να το κάμετε έλλη-
νικό. Έτσι, γιά όλα εκείνα τα
baba, τα dada, τα mimi που
βλέπετε στο τέλος, πρέπει να
βοήτε τις άνάλογες λεξούλες από
την παιδική γλώσσα, και γε-
νικά να κάμετε όλο το κομμάτι
να μοιάζει μ' ένα κεφάλαιο από
νηπιακό της Κυρά-Μαρθας. Για-
τί και το πρωτότυπο ένα κεφά-
λαιο από νηπιακό μυθιστόρημα
είναι, ένα κομμάτι για πολύ μι-
κρά παιδιά.

Και πάλι, θα χωρίσω τους δια-
γωνιζομένους σε δύο Τάξεις. Στη
μεγαλή θα βάλω τους από 15
χρονών κι' άπάνω και στη Μι-
κρή τους από 14 και κάτω. Γι'
αυτό πρέπει άπαράτητα να ση-
μειώσετε την ήλικία σας, κι' ά-
κόμα να δηλώσετε άν διαγωνι-
σθήκατε κι' άλλες φορές σε με-
τάφραση εκ του Γαλλικού και τί
Βραβείο ή Έπαινο πήρατε τε-
λευταία.

Ίδου το γαλλικό κείμενο:

PIERROT-ROBINSON

L'EDUCATION DE VENDREDI

Pierrot a amené Vendredi
chez lui, dans la jolie maison

qu'il s'est faite avec des bran-
ches d'arbres.

Il a formé un grand projet,
Pierrot.

Il ne veut pas que Vendredi
reste toujours ignorant et il va
lui apprendre a lire.

Il a mis ses lunettes, posé sur
sa tête son grand bonnet poin-
tu, s'est armé de son bâton
blanc et il commence la leçon.

Mais la tête noire et crépue
du pauvre Vendredi est très
dure.

Pierrot a beau lui dire A A A.
Vendredi ne sait pas ce que
cela signifie.

A A A, croasse Coco, per-
ché sur le bord du tableau noir;
c'est donc difficile de dire: A A A.

Et il se balance de droite et
de gauche, et il ricane et il se
moque du pauvre Vendredi et il
fait tant de bruit qu'on croi-
rait qu'il y a une douzaine de
perroquets dans la chambre.

Ne vous moquez pas tant,
monsieur Coco; vous n'êtes pas
beaucoup plus savant que Ven-
dredi.

El Pierrot reprend en tirant
l'oreille de son élève: A A A.

Aie! aie! aie! fait l'élève.
— A la bonne heure! dit le
maitre qui a entendu A A A!

Et la leçon continue.
Seulement quand Pierrot é-
pèle b-a-ba, b-a-ba, baba.

Vendredi répond: gâteau.
Quand Pierrot épèle b-é-bé,
b-é-bé, bébé.

Vendredi répond: Petit noir.
Quand il épèle d-a-da, d-a-da,
dada.

Vendredi répond: cheval.
Quand il épèle m-i-mi, m-i-
mi, mimi.

Vendredi répond: Petit chat.
Quand il épèle l-o-lo, l-o-lo,
lolo.

Vendredi répond: J'ai soif.
Je ne sais pas s'il parviendra
jamais a apprendre a lire.

Οι άλλοι όροι του Διαγωνισμού
είναι οι εξής:

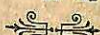
Δωρεάν μπορούν να λάβουν
μέρος όλοι όσοι έχουν ψευδώνυ-
μο έγκειμένο για το 1927, οι
λοιποί συνδρομηται και τάρδεφια-
των με πληρωμή 3 δραχμών κι'
οι άπλοι άγοραστai δραχμών 5.

«Η μετάφραση πρέπει να είναι
πολύ καθαρά γραμμένη, σέ χω-
ριστό χαρτί, με τόν τίτλο «Απάν-
τησις εις τόν Μ. Διαγωνισμόν
Μεταφράσεως εκ του Γαλλικού»,
και μετά τόνονα και το ψευδώνυ-
μο του διαγωνιζομένου, να ήτι
την ήλικία και τη δήλωση που
είπαμε.

«Η καλύτερη μετάφραση θα δη-
μοσιευθί. Και Βραβεία θάπονε-
μθούν τα όρισμένα για όλους
τους μικρούς Διαγωνισμούς, που
τά έξερετε από το Ζ' Κεφάλαιο
του Όδηγου.

Απαντήσεις δεκται ως τις 15
Σεπτεμβρίου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήνα, 38 δδδς Ευριπίδου
την 22 Αυγούστου 1927.

ΤΟ έρχόμενο φυλλάδιο, πρώτο
του Σεπτεμβρίου, δωδεκάσελιδο,
έπρεπε να ήτι την «35η Κυριακή».
Έπειδή όμως κι' ο Άναντας που
θα ήρασε την κρίση, αυτές τις ή-
μέρες έτους να ναι λιγάκι συναχω-
μένος, — άρρωσταίνουν κι' οι βα-
τράχοι, — έπως λέει σ' ένα μύθο
του δ κ. Καμπούρογλου, — κι' έ-
πειδή, προπάντων, δ κ. Βώττης
που ήκανε τις ζωγραφίες, ήταν
φοβερά άπασχολημένος όλον αυ-
τόν τον καιρό με τόν «Παπαγά-
λο» του, — τη νέα Έπιθεώρηση
που έδωσε στο θέατρο Κυβέλης, —
ή «35η Κυριακή» αναβλήσεται για
το δωδεκάσελιδο της 1ης Οκτω-
βρίου (Την ήμέρα εκείνη μάλιστα
δ ψυχολόγος μου έχει και τη γιορ-
τή του: Άνανίου του Άποστό-
λου). Όσο για το έρχόμενο, θα-
χει διάφορα άλλα όφρα πράγμα-
τα που θα σάς άποζημιώσουν, το
τόσο συγκινητικό τέλος του «Τάκ»
και τ' Αποτελέσματα του Διαγ-
νισμού Ζωγραφικής με τα βρα-
βεύμένα σκίτσα.

Δέν θυμώνω άν τερπειλάξεις,
καμιά φορά, Φαρσέ, λυπούμαι
όμως γι' αυτό που παθαίνεις κά-
που κάπου, την «ιδιοτροπία» που
λές, να κλείνεται μόνον σου και
να μη θές να βλέπεις και νάκοψ
κανένα. Προσπάθει, παιδί μου, να
το νικήσης, γιατί μπορεί να προ-
χωρήση και να καταντήση υπο-
χονδρία. Για τάλλα που γράφεις
σ' ευχαριστώ. Έπια στον Άναντα
πως έδωσες τόνονα του σ' ένα χα-
ριτωμένο κουλλάκι «που όταν το
βλέπεις στο στόμα, νομίζει πως
θα σοβή ένα χίλιο-μύριο», και
σε βεβαίω ότι δέν του κακοφάνη-
κε καθόλου.

Αντιγράφω από το γράμμα της
Αναγεννηθείσης Ελλάδος: «Τι
πλοούσιο που ήταν το τελευταίο
σου δωδεκάσελιδο! Ένα σωρό
που καθάρω, πιά ήσυχα, όχι έτσι
πράγματτα. Κι' όμως, όταν το διά-
βασα όλο, μου φάνηκε σάν κάτι
να του έλειπε. Τότε κατάλαβα
πως δέν είχε Αθηναϊκή Έπιστο-
λή και δέν έξερις πόσο υπήσθηκα.
Αλλά πάλι, σκέφθηκα, τι να γί-
νη! μπρός στην όγεια του καλού
μας κ. Φαίδωνος... δέν πρέπει
να παραπονούμεθα γι' αυτό. Πο-
λύ με συγκίνησε ο Τάξ, που τώρα
στο τέλος έγκαταλείφθηκε απ' δ-
λους και μόνο δ καλός του φίλος
Μπελίζαυρ τον βοηθεί όσο μπορεί.
Έλάσα όμως πάνω πολύ με το
χίλιο-μύριο «Ξεβίωσέ μου...» Τι
όφρατα που τα γράφεις ο δαι-
μόνιος Άναντας!... Φαντάζομαι
τώρα, αγαπητή μου, τι εύτυχια
θα μάς χαρίσεις του χρόνου, που
θα σου τα φυλλάδια θα είναι δω-
δεκάσελίδια... Τό έξρω, μά ελ-
νει ζήτημα: γιά τι, δυστυχώς, δ-
ξοπάτωμα φέτος δέν ήγει νήματα
καλά. Άν ένεργούσαν όλοι οι φί-
λοι μου όπως ένεργήσαν μερικοί,
τότε μάλιστα.

Δεκτές οι λύσεις, Έλληνικόν
Ιδεάδες. Ο Διαγωνισμός αυτός
του Οίκου Ζηκάκη στο μυθιστό-
ρημα και διήγημα, δέν γίνεται
πιά. Θα πω στα Διαπλάσις που
σου έπρότειναν άναλλαγή
Μ. Μυστικών, ότι θα τους άπαν-
τήσης άμα έσκουρασθής κι' εύκαι-
ρήσης. Και τώρα περιμένω την...
έκπληξη.

Με δρόσιες, Μόνα Λίβα, το
γράμμα σου από τη δροσερή Πορ-
ταριά σας. Τι όμορφα που ήτι
έκει! Κι' όμως ήλθετε τα παι-
διά των Αθηνών που ήγινοναι έ-
δω. Και γιατί; Γιατί έχουν το
φύλλο μου από το Σάββατο, ένώ
είς έκει το λαβαίνετε την Τετάρ-
τη και πάλι τα είχαν οι Βενετοί
400 χρόνια! — Έχω υπόλοιπο στη
διαθέσή σου από την Άγγελία δρ.Τ.
Αόσα σοι δ Θεός, Ηλιόβγαλτη,
που με θυμήθηκες ύστερ' από πέν-
τε μήνες! Ας έλπίσω ότι στο έ-
ξής θα με θυμώσαι συχνότερα.
Συλλυπητήρια για το θάνατο της
Γιαγιάς και συγχαρητήρια για
τάλλα. Ο κ. Ζ. σ' ευχαριστεί για
τά καλά λόγια. Κάνεις όμως ένα
λαθάκι που το διορθώνω, γιατί
πολλοί το κάνουν, και μεγάλου
ακόμα: λές: ύστερούμαι, αντί
στερούμαι. Η στέρησις δέν έ-
χει καμιά σχέση με το ύστερα.

Αυτό, Δονδρέζα, πρέπει να το
πάρης άπόφαση: μόνο μία φορά
την έβδομάδα θα μ' έχεις. Μπο-
ρεί κάποτε να γίνω και δωδεκά-
σελίδης, και δεκάεξασελίδης, αλλά
να βγαίνω δύο φορές την έβδομά-
δα είναι άδύνατο. Τό έξρω τώρα
πως έσεις θα θέλατε μακάρι και
καθεμέρα... Αλήθεια, δέν άπάν-
τησα καθόλου στο πρώτο σου γράμ-
μα; Περιέργω μου φαίνεται. Μήν
άργησε ή άπάντησή και δέν την
είδες; Γιατί έγω άργώ, μά δέν
λημονώ.

Τό έννοω πολύ καλά, Δέλια:
μεγίλη τώρα, δέν μπορείς να κα-
ταγγίνεις μαζί μου άποκαλειστικά.
Κάπου-κάπου όμως ήγινε μία νο-
σταλγική ματιά στα όπισω και
τότε γράφω όπως γράφεις ήμέ-
ρα. Και μη φοβάσαι ότι παίρ-
νεις τα δικαιώματα των μικρών
το δικαίωμα σου είναι το ίδιο άν
όχι και μεγαλύτερο... Ο κ. Ζ.
σ' ευχαριστεί για όσα γράφεις για
τη «Νέα Έστία», που τόσο εύτυ-
χια σου κάνει «και τόσο πιο βα-
θεία, όσο τα πολύτιμα διδάγματα
που άφθονα σου προσφέρει, τα
παίρνεις απ' το ίδιο χέρι που το
σο όλογορα σε ώδήγησε πνευματι-
κά στα μικρά σου χρόνια...»

Δυστυχώς, σ' άλλους δέν έχω
σήμερα τόσο νάπαντήσω έκτενώς.
«Βραβεία Έπιστολάς μου έστι-
λαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έ-
ξής: Αναδρομάς της Αττι-
κής, Πύρινη Ρομφαία, Δόν Κι-
χότος, Σκίπια, Νέανις του Ι-
σίου, Μαύρος Πόγκιπ, Μί-
λισσα, Πάτερ-Παχόμους, Νο-
σταλγία, Γνώση, Κάμεν, Μι-
κρή Αρτίστα, Μεροία, Σαρλό,
Αλαβαστρίνη, Αλκήνη, Ε-
ξυπνη Γατούλα, Σανδή Μου-
σμέ, Πικρή Σκλαβιά, Σανσε-
λώε και Αφροσύνης Όλυμ-
πώνισις. Θα τους άπαντήσω, έλ-
πίσω, στο έρχόμενο.

Τραδιάκια μου, που γράφει, έχουν
γίνει 50 κι' ή χαρά μου δέν λέ-
γεται! Μου φαίνεται πως άπέ-
κνησα τόν μεγαλύτερο θησαυρό.
Τι όφρατο μπορείται και τί θαυ-
μασία άνάμνηση των παιδικών
χρόνων! Έστειλα.

«Ελάβα, Ίνδιανα, και την κάρ-
τα σου από τη Ρόδο και το γράμ-
μα σου από την Κάλυμνο. Μά δέν
παράχει άμφιβολία πως στο έσω-
τερικό του αίσθημα διατηρείται
άκραιο και πως ποτέ δέν θα γί-
νουν Ιταλικά αυτά τα νησιά, δ-
πως δέν ήγιναν και τα Έπτάνη-
σα, άν και τα είχαν οι Βενετοί
400 χρόνια! — Έχω υπόλοιπο στη
διαθέσή σου από την Άγγελία δρ.Τ.
Αόσα σοι δ Θεός, Ηλιόβγαλτη,
που με θυμήθηκες ύστερ' από πέν-
τε μήνες! Ας έλπίσω ότι στο έ-
ξής θα με θυμώσαι συχνότερα.
Συλλυπητήρια για το θάνατο της
Γιαγιάς και συγχαρητήρια για
τάλλα. Ο κ. Ζ. σ' ευχαριστεί για
τά καλά λόγια. Κάνεις όμως ένα
λαθάκι που το διορθώνω, γιατί
πολλοί το κάνουν, και μεγάλου
ακόμα: λές: ύστερούμαι, αντί
στερούμαι. Η στέρησις δέν έ-
χει καμιά σχέση με το ύστερα.

Αυτό, Δονδρέζα, πρέπει να το
πάρης άπόφαση: μόνο μία φορά
την έβδομάδα θα μ' έχεις. Μπο-
ρεί κάποτε να γίνω και δωδεκά-
σελίδης, και δεκάεξασελίδης, αλλά
να βγαίνω δύο φορές την έβδομά-
δα είναι άδύνατο. Τό έξρω τώρα
πως έσεις θα θέλατε μακάρι και
καθεμέρα... Αλήθεια, δέν άπάν-
τησα καθόλου στο πρώτο σου γράμ-
μα; Περιέργω μου φαίνεται. Μήν
άργησε ή άπάντησή και δέν την
είδες; Γιατί έγω άργώ, μά δέν
λημονώ.

Τό έννοω πολύ καλά, Δέλια:
μεγίλη τώρα, δέν μπορείς να κα-
ταγγίνεις μαζί μου άποκαλειστικά.
Κάπου-κάπου όμως ήγινε μία νο-
σταλγική ματιά στα όπισω και
τότε γράφω όπως γράφεις ήμέ-
ρα. Και μη φοβάσαι ότι παίρ-
νεις τα δικαιώματα των μικρών
το δικαίωμα σου είναι το ίδιο άν
όχι και μεγαλύτερο... Ο κ. Ζ.
σ' ευχαριστεί για όσα γράφεις για
τη «Νέα Έστία», που τόσο εύτυ-
χια σου κάνει «και τόσο πιο βα-
θεία, όσο τα πολύτιμα διδάγματα
που άφθονα σου προσφέρει, τα
παίρνεις απ' το ίδιο χέρι που το
σο όλογορα σε ώδήγησε πνευματι-
κά στα μικρά σου χρόνια...»

Δυστυχώς, σ' άλλους δέν έχω
σήμερα τόσο νάπαντήσω έκτενώς.
«Βραβεία Έπιστολάς μου έστι-
λαν αυτήν την έβδομάδα κι' οι έ-
ξής: Αναδρομάς της Αττι-
κής, Πύρινη Ρομφαία, Δόν Κι-
χότος, Σκίπια, Νέανις του Ι-
σίου, Μαύρος Πόγκιπ, Μί-
λισσα, Πάτερ-Παχόμους, Νο-
σταλγία, Γνώση, Κάμεν, Μι-
κρή Αρτίστα, Μεροία, Σαρλό,
Αλαβαστρίνη, Αλκήνη, Ε-
ξυπνη Γατούλα, Σανδή Μου-
σμέ, Πικρή Σκλαβιά, Σανσε-
λώε και Αφροσύνης Όλυμ-
πώνισις. Θα τους άπαντήσω, έλ-
πίσω, στο έρχόμενο.

Διαπλάσις άσπάζεται τους
φίλους της: Διαβολοκόριτσο (έ-
χι, γιατί τα τοπία είναι άλλο θέμα
που μπορεί να το θέσω σ' άλλον
Διαγωνισμό: από τα βιβλία του κ.
Ζ. μπορείς να διαβάσης την «Α-
δαφούλα», «Καλέ Δρόμο» και
«Μαργαρίτα Στέφαν» Ατρου-
τον Κόρτα (έλαβα, έστειλα) Έβ-
αν (από τα δύο σκίτσα σου που μου
στέλνεις, δέν μπορώ να καταλάβω
άν έχως ταλέντο γιά να πές στο
Πολυτεχνείο άργότερα στείλες μου
να ιδώ κι' άλλα: έχεις καιρό) Κο-
μοχαλάστρα (δέν είναι ανάγκη
να τα έναστέλλής: όχι, καμιά
δέν έχει τώρα αυτό το ψευδώνυμο)
Οαίδα (μάλωμα ήταν αυτό: δέν
παιτεύω άποκρίπτες, άφοι ή έρώ-
τηση εκείνη ήταν δική σου, παρ'
τό άπάνω σου έσύ, γιά να ίκανο-
ποιήθ ή καμμένης ή Σκίπια) Φαέθοντα
(δέν είναι ανάγκη, το
έγραφα έγω έστειλα 14 τετράδια).
Αστραπόβροντο (τά έλαβα όλα.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.
Θυμίζω τη Δήλωσή μου: δέν
δέχομαι κομμάτια από κανένα, ως
γιά ξαναδηλώσω.
Απορρίπτονται: «Τα ψευδώνυ-
μα μου» του Ι. Αλεξάνδρου. Δι-
γα. Έπρεπε να κάνει λόγο για
περισσότερα. Έπειτα, για τη Σε-
λίδα, έπρεπε να ήτι ψευδώνυμο κι'
αυτό. «Τό κλειδωμένο συρτάρι»
του Αθω. «Ανοϊατική νυχτιά»
του Βυζαντινού Αστρου, «Α-
δελφική Αγάπη» του Ιερολοχι-
του, «Ασχήτρα που πετυχαίνει»
του «Η φυρλίχτρα» του Φαέθον-
τος, «Ιστορία ένός γαρβελιού» της
Σειρήνης, «Στο κρεβάτι της ορ-
φανής» και «Η μοναξιά» της Α-
δελφίδος «Ελεονώρας», «Ανοϊή»
και «Στάστέρα μου» της Αίμα-
τοβαμμένης Δόξας, «Ηλιοβασι-
λεμα» της Αμαρυνλίδος, «Δύ-
πη και Χαρά» της Σπινθηρόβο-
λης, «Πρωινό» κκι «Βαρκούλα»
του Γόη Πλάνου. Ο χώρος δέν
μυ έπιτρέπει, ότε δ καιρός, να
μυλήσω για ένα ένα. Τάπορρίπω
γιατί γενικά είναι άτεχνα, άλλα
παράκαιρα, άλλα κακοματαφα-
σμένα, άλλα κακοστηροχημένα
κι' άλλα δυσανάγνωστα.

Εγκρίνονται: 92. «Ναυάγιο»
και 93. «Ηλιοβασιλεμα» της Αμ-
φιτέτης. 94. «Τα Τουρκάκια»
του Γίνου Βούγα. 95. «Θυμήθηκα
τη γιαγιά μου» του Αθω.

ΕΓΚΡΙΣΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Οδών ψευδώνυμων εγκρίνονται ή άνα-
νεύονται, άν δέν συνοδεύεται υπό του δι-
καίωματος δρ. ΙΟ. — Τά εγκρίνονται ή
άνανεύονται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμ-
βρίου 1927. Όσα συνοδεύονται από Α.
ήνθρωπος εις άγρία και όσα από Κ, εις κο-
ρίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Υψιπέ-
της Αέτος, ά. (ΓΠ). Τρομερός
Κυνηγός, ά. (1). Φασίανος, ά.
(2). Τσαλαπετεινός, ά. (3). Τσί-
χλα, κ. (4). Όρτυκι, κ. (5). Φι-
λόγελη, κ. (ΜΤ). Ίπποτης ντέ
Σαλέ, ά. Μαρκήσιος ντέ Λατούρ,
ά. Εομής της Άνδρου, ά. (...)
Λεωνίδας δ Σπαρτιάτης, ά. (ά-
δελφός της ΘΘ). Έλληνική Ί-
δέα, κ. (ΒΤ). Ε. Α. Ανδου-
σία, κ. (ΗΤ). (Πόγκιπ Ζιλάχ,
ά. (ΦΚ). Μπουρμέλ, ά. (;;)).

«Η Διαπλάσις άσπάζεται τους
φ

Ξ, κι' εδῶ ἄρχισε κάπως νὰ θρο-
σιζῇ.) **Καταρτὸ Διαβολάνι καὶ**
Ἀνθεμίδα (πολὺ μ' εὐχάριστησε
τὸ γραμματάκι μου μὴ γράφατε
μαζὶ· ἐστεῖλα 2 λυσόχ. καὶ 5 τε-
τράδια.) **Ἀμλετ** (ναί, ἄς ἐλπίσω-
με!) **Νέμεσιν** (ναί, πολὺ εὐχαρί-
στως, νὰ μοῦ στείλῃς.) **Θεσσαλιω-
τάκι** (σὲ συγχάρῳ· ἐστεῖλα.) **Χά-
ριν** (ὥρατο ἦταν κι' αὐτό· ἀλλὰ
περιμένω καὶ τὰ πῶ ὠραία πού μοῦ
δύσχεσαι.) **Ὀλόχαρην** (νὰ χαρῶ
τὸ γραμματάκι σου! μὰ γράφε μου
πῶ συχνά...) **Φλογίσαν** (χαρι-
τωμένος ὁ διάλογός σου· κτῆμα νὰ
μὴν ἔχω τόπο· λάβατε γράμμα ἀ-
πὸ τὸ Πήλιο;) **Φιλαθλον** (εὐχα-
ριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα.)
Ταξιδιάρικο Κῦμα (κι' ἐγὼ χά-
ρηκα πολὺ· τί δημοφ. τὸ γράμμα
πού περιγράφει τὴν ἐπισκεψή σου!
ἐστεῖλα 14 τετράδια.) **Μεσημβρι-
νὸν** **Ἠλίον** (μπορεῖς;) **Γαλάτειαν**
(εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ ξεσπάθω-
μα· τοῦ ἐνεκρίθη.) **Χρηστίναν**
Δουδοῦμη (ἐλάδα, εὐχαριστῶ πολ-
λὸ δημοφ. τὸ γράμμα σου· νὰ ἰδῶ
ὅπως πότε θὰ μοῦ ξαναγράψῃς.)
Καραμελίτσαν (μὴ στενοχωρεῖ-
σαι, ἀργότερα θὰ ξαναστείλῃς· ὁ
κ. Φ. σ' εὐχαριστεῖ πολὺ.) **Ρο-
δόλφον Βαλεντίνον** (ἐπιτρέπεται,
ἀλλὰ εἴταν θὰ ξαναγίωσκον νὰ δέ-
χωμαι.) **Εὐγενίαν Θεοφανοπού-
λον** (νὰ εἰς ἰδῶ λοιπόν!) **Μηλο-
λόνην** (σὰ διωρθώθῃ.) **Δεκαπεν-
ταετή Πλοίσαρχον** (ἐλάδα, εὐχα-
ριστῶ.) **Μήδειαν** (στὸ ἐρχόμενο.)
Νάρκισσον (φωτογραφ. ἐλήφθη.)
Φιλορίκον, Γέρο-Δήμον κτλ.
Λευκὴν Γαρδένην, Φρόνιμο
**Τρελόπαιδο, Ἀτρόμητον Πλοί-
αρχον, Ἐλάτην τοῦ Αἴνου, Λε-
πτήν Καρδοῦλαν** (ἐστεῖλα).
Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἐλάβα με-
τὰ τὴν 22 Αὐγούστου, θάπαντή-
σω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ.)
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 27 Ὀκτωβρίου)

568. Δεξιόγριφος
Ἄν θεὸς ἀπ' τοὺς μεγάλους
Μ' ἄρθρο οὐδέτερο ἐνόησθ,
Τὶ βαθμὸς λαμπρὸς στὸ λῦτ;
Γι' ἀμοιβή του θὰ δοθῇ!

569. Συλλαβόγριφος
Κάποια νότα, κάποιον ἔωο,
Μὴν τὰ γράψῃς στὴ σειρά,
Γιατὶ ὅσο κι' ἂν προσέξῃς,
Θὰ λαθέινῃς σοβαρά.

570. Μεταγραμματισμός
Πι τοῦ βγάξω, Μι τοῦ βαζῶ
Κι' ἐπαφα πιά νὰ νυστάζω,
Μόνον ἀκούω μουσικὴ
Ὁμορφῇ, ἐνθουσιαστικῇ

571. Ἀναγραμματισμός
Τῆς Εὐρώπης γνωστὴ πόλις
Ἄν ἀναγραμματισθῇ,
Τρύπα χρησίμη ἀμέσως
Στὸ σακκάκι θάνοιχθῇ.

572. Κρυπτογραφικόν
Σωτήριος Στ. Μάρκου
12345678 = Ποιητὴς ἀρχ.
23478 = Ποταμός
356478 = Φυτόν
45325 = Κράτος
56378 = Ποταμός

6745378 = Ποταμός
72378 = Ποτόν
8235 = Ὅρος
Κερτῶν Ἀθηνῶν

573. Δίzyvon
Ορίζοντίως ἄνω,
Πόλις τῆς Ρουμα-
νίας· κάτω, ποτα-
μός τῆς Ρωσίας.
Καθέτως ἐξ ἀρι-
στερῶν κατὰ σει-
ράν: βῆμα ναοῦ,
ὄρος τῆς Ἑλλάδος, κύριον ὄνο-
μα φραγκικόν (διὰ τοῦ ὁποίου ἐ-
καλεῖτο καὶ ὁ Φώσκολος) καὶ ὄ-
ρος τῆς Βαλκανικῆς.

Τραγουδοῦ τῆς Πατρίδος
574. Ἐπιγραφή
Ρ Ι Σ Τ Ε
Α Υ
Ν Ε
Ε Ι Α Ν Ι

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.
Τσελν-Κούγκαν

**575. Ἐπιγραφή ἐκ Τρι-
πλῆς Ἀκροστιχίδος**
Εἰς τὴν θέσιν τῶν ἀστερί-
σκων θὰ τεθοῦν τὰ τρία
πρῶτα γράμματα ἐκάστης
τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων
καὶ θὰ σχηματισθῇ Ἐπιγραφή,
τῆς ὁποίας ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις:
1. Ἀρχαῖος τραγικός ποιητής·
2. Ἐντομον τῶν ἰππων καὶ τῶν...
ποιητῶν· 3. Ἀπαράτητον εἰς
τοὺς ζωγράφους.

Φιφί Ι. Σταυροπούλου
576. Γρίφος
Ὅσο κρατῇσει τόσο φῶς!
Τρελλὸ Γυμνασιεπαιδί

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς
577-581. Lettre Magique
Remplacez une lettre à cha-
cun des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez sans anagramme cinq
autres mots:
chaise, chat, pipe, sang, mais.
Χαμένελο

582. Devinette comique
Quelle différence y a-t-il en-
tre un écolier et une rivière?
(Souvenez-vous surtout que l'
un comme l'autre a son cours
et son lit.)

Μαρουσιώτακι
Τέλος τοῦ 233 Διαγωνισμοῦ
Δύσαν. Ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο ἀρ-
χίζει νέος.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 24

336. Νάουσα (νὰ, οὔσα.) - 337.
Σινά-Σινά. - 338. Ἀσμα-ἔρμα.
- 339. Ἀβελ-Ἐλβα. - 340.

Δ Ι Ο Γ Ε Ν Η Σ
Α υ x p α Ι
N A Δ
I φ λ ι Ω
A N A K P E Ω N

341-345. Μελικέρτης, Τιγοάνης,
Βάρκας, Λητώ, Ἰώ. - 346-349.
Ἰσπανία, Σουηδία, Ἑσθονία, Νορ-
βηγία. - 350. ΚΑΘΟΣ-ΕΛΕΝΗ-
ΡΗΝΟΣ (ΚΕΡΔΟΣ, ἈΛΗΠΙΣΤΑΣ)
ΔΕΝΔΡΟΝ, ὈΝΟΜΑΣΤΙΚΗ, ΣΗΣ.,
- 351-355. 1. Τὸ ἄσμα τέρπει τὴν

ψυχὴν. 2. Ὁ Ἄρης εἶναι θεὸς
ἀρχαῖος. 3. Ἡ ἄρτα εἶναι μουσι-
κὸν ὄργανον. 4. Ὁ Ἄδης εὐρί-
σκεται ὑπὸ τὴν γῆν. 5. Ἡ Ἀρ-
τα εἶναι ἐλληνικὴ πόλις. - 356.
Ἡ γεωμετρία εἶναι ἐπιστήμη.
(ἦγε, ο με τολα ι, ναι, επι σι
μι.) - 357 359. 1. Ζουλέικα (joue,
les, y, cas.) 2. Κισσός (qui,
sauce.) 3. Μονάκριβη (mon, à,
cri, vie.) - 360. Je conclus qu'il
faut qu'on s'entr'aide.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα ὁρ. 6 (τὸ ἐλάχιστον τέμνημα).
Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέ-
ξις, μὲ παχὰ δὲ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ
μὲ κεφαλαία ὁρ. 1.
Ὁ χωριστὸς στίχος ὁρ. 3.
Ἡ προπληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη.

ΚΖ' - 802

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΤΕΛΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ
Ἀνεγνωρισμένων ἐπιστημονικῶν Σωμα-
τείων, ἀπαρτιζόμενον ἀπὸ τῶν μεγα-
λειτέρων ἑλλήνων συλλεγνέας γραμματι-
στικῶν. Ἄρην τῆς διαδόσεως τῆς ἐρασιτε-
χνίας τῶν γραμματισμῶν καὶ τῆς χειρα-
γωγίας τῶν ἀρχαίων συλλεκτῶν ἡ Ἐται-
ρεία δέχεται ὡς ἐπικουρά μὲλη, ὑπὸ ἰδιαι-
τέρως ἐνδοκίους ὄρους, νέους καὶ γεράτους
συμπληρώσαντας τὸ 14ον ἔτος. Τὰ μὲλη
λαμβάνουσιν δωρεὰν καὶ τὸ εἰκονογραφη-
μένον περιοδικὸν τῆς Ἐταιρείας «Φιλοτέ-
λεια» ὁποῖος ἐν τεύχος ἀποστέλλεται δω-
ρεὰν εἰς πάντα αἰτούντα. Διὰ πληροφορίας
ἀπευθυντέον πρὸς τὸν γραμματεῖα τῆς Ἐ-
ταιρείας κ. Ἀθαν. Ζερβόπουλον, ὁδὸς Κων-
σταντίνου Παλαιολόγου ἀρ. 8-Β, Ἀθήνας.

ΚΖ' - 803
ΚΥΡΙΑ ΓΑΜΙΣ, καθηγήτρια τῆς Γαλλικῆς,
παράδίδει μαθήματα Μεθοδὸς ἀρίστη,
ἐκμάθησις ἀσφαλὴς καὶ σύντομος. Τηλ.
λογική. Συνιστάται θερμῶς καὶ παρ' ἡμῶν.
Πιπύου 5-Β, (Στάσις Ἀγγελόπουλου).

ΚΖ' - 804
Προκηρτῶν διαγωνισμὸν Ἀγράφων καρ-
τῶν τοπίων. Προθεσμία τετραμήνου·
συμμετοχὴ διδράχμος. Βραβεῖα πρωτοκα-
τῆ. Ἀνταλλάσσω κάρτες μὲ ὅλα τὰ διαπλά-
σπουλα καὶ μὲ συγγενῇ αὐτῶν. Δις: Γεωργίου Μ. Γεωργίου, Ἀδριανὰ Κόρυμν.

Τὸ Ἀνυπομονεὺν Κυπρίοπουλο
ΚΖ' - 805
Προκηρτῶν διαγωνισμὸν ἀγράφων κινη-
ματογραφικῶν καρτῶν καὶ τοπίων. Συμ-
μετοχὴ διδράχμος, βραβεῖα βιβλία δεμένα.
Παρακαλῶ ὅλα τὰ διαπλάσπουλα καὶ δια-
πλάσπουλές νὰ λάβουν μέρος. Δις: ΖΙΔΑ Η ΑΓΡΙΑ

ΚΖ' - 806
Βεζαντίς, ῥώπης τὸν Νάντο, θυμῶ-
νόν Τότ;
ΚΖ' - 807

Πρωτομπαίνοντας εἰς τὸν Διαπλάσμο-
νον, χαίρετ' ὅλους. Μιμῶσα, Ἐλ-
σα, βρῆστε με.
ΚΖ' - 808

Ἀλάντα, Λιλιάντα, Λατάνια, Μερτώ, Τρο-
κόντα, Σγορηόμαλλη, Σκανδαλίον·
Ἀνταλλάσσω τετράδια· Στείlate: Σόλωνος 82, Ἀθήνας. Σωματοφύλακες,
Καταστάτικον περιμένω ἀκόμη.

ΚΖ' - 809
Ἀνταλλάσσω τετράδια· Στείlate: Στω-
λιανὸν Νεομυτιδὴν Χαντζήχρηστου
13. Περιμένω ἀπὸ ὅλους καὶ ὅλες.

ΠΑΤΕΡ ΠΑΧΟΥΜΙΟΣ ΣΤΑΥΡΑΕΤΟΣ
ΚΖ' - 810
δρῶν ἐν Ἀθήναις παρὰ τῆς τοῦ Σωλ-
λόγου «Κυνηγός». Πρόεδρος: Τρομέ-
ρος Κωνστῆς, Γραμματεὺς: Τσαλαπτε-
νός, Ταμίας: Τσίχλα, Τηλεγράμματα: Διαγω-
νισμῶν: Φασιανός, Ἀποκαλύψεις: Τσί-
χλα, Δημοφιλιότητος: Ὀρτοκί, Δις: κ.
Ἐλένην Κασσανδρέως, ὁδὸς Πατησίων
104, Ἀθήνας.

ΚΖ' - 811
Ἀφιερωμένον Κῦμα, σὴν ἐπέτειον τῶν
μενελλίων σου μῦρις καρδιόβγαλτες
εὐχὲς ἰδιαίτης ἐκτίμησας τεκμηρίων.
Ξανθὴ Λεοβόπουλα, Γκιτώνης

ΚΖ' - 812
Ἐπὶ ἐρχόμενος στὸν Διαπλάσμο, χαί-
ρετ' ὅλα διαπλάσπουλα· Τρέμετε ἀπο-
καλῆθῃς.
ΝΙΚ-ΚΑΡΤΕΡ

ΚΖ' - 813
Ἀνταλλάσσω τετράδια· Στείlate:
Δι' ἡνδρα Μελποῦλαν Ἰω. Νικολίτσα,
Κεφαλοδρόσον (Ἀργίου).

ΚΖ' - 814
Η «ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΩΝ»
πρὸς τὸ Παράρτημα «ΠΑΛΙΑΤΩΝ»
Ἀθηνῶν, ἀφιέρωναι: «Κάθε δεῖλος,
ἀφ' οὗ ἔδειξε τὴν ἀνανδρίαν του, σὴν ὥρα
τοῦ κινδύνου, γίνεται ὁ τολμηρότερος ὁ-
στὲρ μὲ λόγια καὶ μὲ γλώσσα» (Τάκτιος).
Σεβαστήκαμε ἀκόμα καὶ τὴν ἀδυναμίαν
τοῦ Συλλέγου σὰς πού δειλίαν νὰ σὰς
υπερασπίστῃ.

ΚΖ' - 815
ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ - ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ.
Ἀνταλλάσσω τετράδια καὶ ὁ-
σὲς μοῦ στείλουν. Ἰδιαίτερος Μυρ-
τώ, Λιλιάντα, Ἐλσα. Στείlate: Καλ-
λίστην Τυπάλδου, Ταρσῶ, 18-Β, Ἀ-
θήνας, δις: ΞΑΝΘΗ ΜΟΥΣΜΕ.

ΚΖ' - 816
Ἡ παλιὰ Δις τοῦ Διφροστέφους Ὀλρι-
πινίκου ἀλλάζει καὶ γίνεται: Mr Em-
manuel Maltezezi, Poste-Restante, Alex-
andrie Egypte.

ΚΖ' - 817
Ξανθῶν, ἀνταλλάσσω τετράδια, ἐάν
στείλῃς πρῶτος.

Λευκὴ Γαρδένη
ΚΖ' - 818

Ἀτρώμητη Φεβριταῖρα, χίλια εὐχαρί-
στα διὰ τῆς. Λευκὴ Γαρδένη

ΚΖ' - 819
Ἀφροδίτη τῆς Μήλου, Τὸν Μονάχη, Μ.
Μυστικὰ ἐστεῖλα, Ἀφροδίτη, γράμμα
σου ἐλάδα.

ΚΖ' - 820
Ο Νέος Κομνίτης πρωτομπαίνοντας
στὸ Διαπλάσμο, στέλει ἐνὰ φιλικὸ χαι-
ρετισμὸν σ' ὅλα τὰ Διαπλάσπουλα καὶ Δια-
πλάσπουλές.

ΚΖ' - 821
Α' ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ - ΕΡΜΟΥ ἈΝΔΡΟΥ

Πρόεδρος: Τραγουδοῦ τῆς Λευτεριάς,
Γραμματεὺς: Ροδόλφος Βολεντίνου,
Ταμίας: Ἀτρώμητη Πλοίσαρχος, Δια-
γωνισμῶν: Τραγουδοῦ τῆς Λευτεριάς,
Δημοφιλιότητος: Ἀτρώμητη Πλοίσα-
ρχος, Ἀποκαλύψεις: Ἑλληνικὴ Ἰδέα.

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ
Προκηρτῶν διαγωνισμὸν καλλιτε-
χνικῶν καρτῶν· προθεσμία τέλος Σεπτεμ-
βρίου, συμμετοχὴ 5δράχμος, βραβεῖα ἐκ-
λεκτά. Δις: Ἀντώνιον Α. Καρμεντινῶν,
Ἀνδρῶν.
Τῶν διαγῶν: Τραγουδοῦ τῆς Λευτεριάς

ΚΖ' - 822
Προκηρτῶν τὸν Α' Διαγωνισμὸν μου-
σικῶν καρτῶν (τοποθεσιῶν). Προθε-
σμία 25 Σεπτεμβρίου. Βραβεῖα: α' Τόμος
Διαπλάσεως Πρώτης Περιόδου, β' Στέλλα
Βιολάντη, γ' Καλὸς Δρόμος. Συμμετοχὴ
τοῦ διδράχμος. Δις: (ΚΖ' - 662). Περιμένω
ἀπὸ ὅλες καὶ ὅλους.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ
ΚΖ' - 823

Υποστηρίξτε τὸν διαγωνισμὸν τῆς Σεφίγγας.
ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ.
ΚΖ' - 824

Ανθρακίτη Ὀάσις· Μαρή, Νινὼν· Νεγί-
τά, Σιλουέτα· Διπλοκάρου, Ναδία·
Ξανθοπούλου, Ἀνταλλάσσω τετράδια καὶ
μῦσον Διαπλάσεως μὲ ὅλες.

ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879-1893)
ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους
ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἐξῆς
πέντε: 7ος, 12ος, 14ος, 18ος καὶ
19ος. Ἐκαστὸς τόμος ὁρ. 25,
ταχυδρομικὸς δὲ ἀποστέλλόμενος
δραχ. 28,50 διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
καὶ δραχ. 35 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894-1926)
ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 33 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστὸς τόμος
ἄρραφος ὁρ. 80 καὶ ραμμένος
δρ. 85. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκά-
στου τόμου προσθετέα εἰς τὰς
ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἑσωτερικόν
δραχ. 5 ὁ ἄρραφος καὶ δρ. 15
ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτε-
ρικόν δρ. 23 εἴτε ἄρραφος εἴτε
ραμμένος.